

VRTILJAK 2

OŠ n. h. Maksa Pečarja

15. april 2011

Uvodna beseda

Drugo letošnjo številko so učenci predmetne stopnje vzeli bolj resno, kar se vidi tudi v številu prispevkov. Pohvaliti gre cel učiteljski zbor, ki je sodeloval pri zbiranju najboljših in najbolj ustvarjalnih del. Imamo čudovite in prizadevne učence, ki pokažejo, kaj znajo, če jim le damo možnost.

Zahvala vsem, ki ste v to številko dali del sebe ali pa omogočili njen izid.

Aleš Drinovec

Glavna urednica: Nataša Sitar

Tehnični urednik: Aleš Drinovec

Tehnični sodelavci: David Sladič, Matic Fleten, Luka Klarič, Anže Lopatič, Nejc Gruden, Jan Aleš Mlinar

Fotografije: arhiv šole

Slika z naslovnice: Nikolaj Makuc, 2. a

Lektoriranje: Nataša Sitar

Izdaja: OŠ n. h. Maksa Pečarja

Varna pot.....	6
Kaj mislijo naši tretješolci o varni poti v šolo?	7
Učenci 2. a razreda razmišljajo o varni poti pred šolo	8
Uganka	10
Grozni Gašper dobi mobilni telefon	11
Obisk nogometašev Olimpije	12
Grozni Gašper: Peter uboga Gašperja.....	13
Grozni Gašper in pust.....	14
Grozni Gašper in prvi šolski dan	14
Pesmi: Jaz nisem ti	15
Pesnice 2. c	16
Vtisi o obisku nogometašev:	19
Pomlad	21
Začarani gozd.....	21
Skrivnostna hiša	21
V starem gradu	22
Čarobna piščalka	23
Čang fu beng beng	23
Lisica in ježek	23
Čarobna krogla	24
Nikoli se ne predam	24
Nenavadna muca	25
Zajec Emil v zmajskem svetu.....	25
Zajec Emil na kmetiji.....	26
Zajec Emil na kmetiji.....	26
Zajec Emil na kmetiji.....	27
Zajec Emil na kmetiji.....	27
Zajec Emil na kmetiji.....	28
Zajec Emil na kmetiji.....	28
Zajec Emil na kmetiji.....	29
Sreča	29
Moč.....	30
Pomladna pesem - sonce vabi.....	31
Zapletena zgodba	31
Sonce	33
Jaz klovn	33
Pomlad	33
Pomlad prihaja.....	34
O, ti pomlad prelepa	34
Vesela ptičica	35
Čudežne superge	35
Uganka	35
Dve uganki.....	36

Pesniška delavnica za Rdeče kapice v 5.a razredu	37
Izlet v London	38
Pripoved o doživetju	39
Pepelka	39
Janko in Metka	40
Nemo	41
Angleške rožice	41
Dvanajst bratov	42
Kenguru	43
Mrož	43
Mama in oče	43
Moja mama	44
Mrož (spis)	44
Mami!	45
Jožef Mrož	45
Tabor Radenci	47
Dom Breza v Radencih	47
Naš tabor	48
Razmišljanja o kipih na Formi vivi v Seči - Tabor 7.a in 7. c	48
Modna omara	50
Kako poskrbeti za domače ljubljenske v zimskih časih?	51
Sanje se uresničijo	53
Sanje se uresničijo - Moja zgodba <333	53
Clair de lune – Mesečina	57
Frère Jacques	58
Poisson d'avril	59
Šahovski problemi	60

Vrtiljak 2

Šolski pevski zbor je v ponedeljek, 21. 3. 2011 nastopil na reviji pevskih zborov na glasbenem konzervatoriju Ljubljana.

V četrtek 24. 3. 2011 so nas v okviru bralnega projekta obiskali nogometaši NK Olimpija. Tokrat so obiskali prvošolce in drugošolce, jim brali odlomke iz svojih najljubših otroških knjig in odgovarjali na njihova vprašanja. Predstavili so nogomet in življenje poklicnih nogometašev. Na koncu so v vsakem razredu najbolj prizadevne nagradili z vstopnicami za tekmo med NK Olimpijo in NK Domžale.

Tretješolce in četrtošolce so v četrtek 31. 3. 2011 s svojim obiskom razveselili nogometaši NK Olimpije.

Tudi tokratno srečanje je bilo posvečeno branju.

Učenci so se zelo potrudili in so nogometašem pripravili odlične glasbene in plesne točke ter darila. Nekateri učenci so brali pesmi in zgodbe, ki so jih napisali sami. Najbolj marljivi bralci so dobili vstopnice za nogometno tekmo. Še posebej pa so se učenci razveselili žog z avtogrami vseh nogometašev, ki so jih tokrat dobili v dar.

V petek, 1. 4. 2011 nas je v podaljšanem bivanju 1. b obiskala gospa Andreja Gradišar in nam pokazala osnove prve pomoči in oživiljanja.

Varna pot

Pred šolo je bila v jutranjih urah nepopisna gneča. Priča smo bili hitri vožnji, vožnji prav do šolskih vrat, obračanju in vzratni vožnji, kar nas je še posebej skrbelo. Bali smo se, da bo prišlo do nesreče. Želeli smo si, da bi otroci prišli v šolo po bolj varni poti. Razmišljali smo, kako bi uredili pot in se odločili, da zmanjšamo število parkirišč. Zavedali smo se, da bomo marsikoga prikrajšali in da bodo na začetku uvajanja novega prometnega režima pomisleki, vprašanja in negodovanja. Ne moremo imeti vsega - parkirišč in varnih poti.

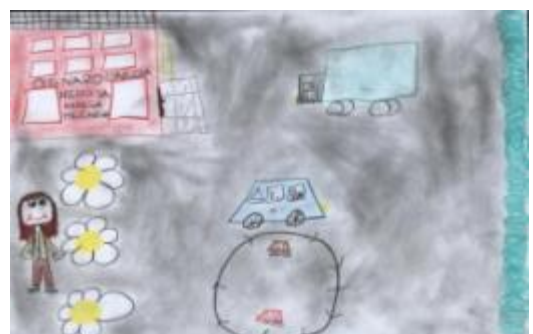

V marcu so nam pri drugačnem prometnem režimu priskočili na pomoč Črnučani. To so naši zlati prostovoljci, ki urejajo promet in pomagajo učencem pri izstopanju iz avta. Učence spodbujajo k pozornemu spremljanju prometnih razmer, jih učijo varne hoje in jim pomagajo, da pridejo po »cvetlični stezici« prav do šolskih vrat. Opazili smo hvaležne poglede in tople besede staršev.

Učenci se ob budnem spremljanju staršev, dedkov in babic, učiteljev ter prostovoljcev učijo samostojnosti in odgovornega vedenja na cesti. Tudi najmlajši so se osamosvojili in marsikdo gre že čisto sam do garderobe, kjer se tudi sam že prav dobro znajde.

Cvetlična stezica, Eva Lojevec, 2. b

Krožišče, Eva Peljhan, 2. b

Alenka Velkavrh

Kaj mislijo naši tretješolci o varni poti v šolo?

Jaz grem vsako jutro po rožicah, ker je to varno in me noben avto ne more povoziti. Mark M.

Zelo je pametno, ampak nekateri starši ne upoštevajo navodil in popoldne parkirajo na rožicah. Daniela A.

Všeč mi je, da hodimo po rožicah, saj smo otroci s tem bolj varni. Mislim, da se s tem strinjajo vsi starši. Maruša K.

Dobro je, ker avtomobili ne parkirajo ob robu ceste. Rožice še sam redno uporabljam, ker je to varno za nas otroke. Jaka P.

Moj oči pravi, da to za njega ne velja, ker me pripelje ob 6.20, mami pa se kar strinja. Kristijan Ž.

Rožice so v redu, tako je tudi bolj varno. Samo škoda, da tega ne upoštevajo vsi. Zala S.

Zamisel z rožicami se mi zdi zelo dobra. Ta gospa policajka, ali kar že je, je zelo prijazna. Zato predlagam, naj tako ostane. Mark G.

Meni je všeč zato, ker zjutraj ni več take gneče pred šolo in lahko mirno pridemo. Nejc G.

To krožišče se mi zdi zelo dobro, saj ni več gneče pred šolo. Rožice so pa tudi dobro postavljene, ker zdaj vemo, kje je bolj varno in zato hodimo po njih. Živa K.

Ta zamisel je zelo dobra, le starši in drugi tega kdaj ne upoštevajo. Všeč mi je, da se gospod in gospa trudita za varnost. In tudi rožice so boljše, kot pa, da tam vidim avtomobile in celo zmedo. Tamara Š.

Rožice zjutraj pomagajo pešcem, da lahko gredo varno do šole. Popoldne pa avtomobili stojijo na rožicah in pešci ne moremo varno hoditi domov. Gospa in gospod zelo dobro ustavljata avtomobile in tudi pešce, da pogledamo levo in desno. Daša M.

Meni je zelo všeč, ker zjutraj ni več takega direndaja, zato grem v šolo vedno po rožicah. Všeč mi je tudi to, da vsi v naši družini upoštevamo ta pravila. Nika K.

Vedno, ko sem hodil v 1. in 2. razred, se mi je zdelo parkirišče tako pusto. Zdaj, ko so rožice, pa je bolj varno in manj pusto. Upam, da bo še naprej varno. Dan G.

Zjutraj je pred šolo zelo dobro. Toda popoldne vozniki teh pravil ne upoštevajo in je spet tako kot prej. Tista gospod in gospa bi morala biti tudi popoldne. Nejc K.

To je bila odlična ideja, samo škoda, da jo vozniki popoldne ne upoštevajo. Jaz se zares strinjam s temi rožicami. Opažam, da je zjutraj veliko bolj mirno. Z veseljem bi prispeval 5 evrov, da bi bilo tako še popoldne. Luka D.

To je zelo dobra zamisel, saj vidim veliko otrok, ki veselo hodijo po rožicah. Tudi gospod in gospa opozarjata mimoidoče, kar mi je všeč. Popoldne pa, ko odideta, ja tam tako kot takrat, ko ni bilo oznak in redarjev. Jakob Š.

Breda Maček

Učenci 2. a razreda razmišljajo o varni poti pred šolo

- Jaz mislim, da so rožice bolj varne za nas, ker se težje zgodijo nesreče in otroci varno hodimo v šolo. (Nana)
- Moj dedi pred šolo usmerja promet zato, da otrok ne bi povozil avto. Če bi se zgodila nesreča in bi otroka povozil avto, dolgo časa ne bi mogel hoditi v šolo. (Žiga)
- Jaz o tem redu pred našo šolo mislim, da je to odlično, ker so narisali rožice in krožišče. (Luka)
- Me veseli, da ste naredili to pot, ker je bolj varno. Hvala, kar ste naredili zame. (Ina)
- Rožice so varne za otroke. Prostovoljci mi pomagajo. (Maša)
- Meni je ta red pred staro šolo zelo všeč, ker so prostovoljci tako prijazni, ker nihče ne parkira na rožicah, pa tudi zato, ker je pred šolo večji red. (Nikolaj)
- Všeč mi je, da so to naredili. To je dobro za našo šolo. (Vid)
- Pot je bolj varna. Tisti v rumenih jopičih so zelo prijazni. Učenci lažje pridejo v šolo. Lepo je, ker so rožice narisane in staršem ni treba iskati parkirišča. (Rok)

Vrtiljak 2

- Dobro je, da so to naredili, ker je bolj varno za šolarje, ki morajo priti v šolo. Zdaj tudi jaz drugače hodim v šolo, ker je manj gneče. Hvala, ker ste to naredili. (Ula)
- Všeč mi je, da se je to zgodilo. (Max)
- Ni več gužve in varno je. Prostovoljci so prijazni. (Gal)
- Prostovoljci so oblečeni v svetlo majico. Pomagajo mi. (Tina)
- Nov red pred šolo je bolj varen, ker so naredili rožice, da otroci hodijo med vrtom in rožicami. Jaz se bolje počutim. (Miha)
- Me veseli, da ste to naredili za nas, ker je bolj varno kot prej. (Sara)
- Dobro je, da so naredili rožice in krožišče. (Ajla)
- Všeč mi je, ker sem varen pred avti. Tudi ni gneče. Takoj, ko stopim iz avta, grem na rožice in v šolo. (Fran)
- Hvala, da ste naredili varno pot v šolo. (Jutra)
- Šolarji lahko varno hodijo v šolo in avti lahko obrnejo. To je dobro. (Inti)
- Rožice so dobre za otroke, ker so otroci varni pred avti. (Kristijan)
- Rožice pomagajo učencem varno do šole. (Nejc)
- Boljše je kot prej. Pred šolo ni gneče in zdaj lahko varno grem sama v šolo. (Katarina)

Lilijana Renko

Fran Zagorec, 2. a

Uganka

Polna šola učencev,
ni nobenih vrat.
(lubenica)

Nikolina Novaković, 1. c

Lara Černivec, 5. c

Grozni Gašper dobi mobilni

»Hočem mobilni!« je rekel Grozni Gašper.

»No, če ga pa že tako hočeš pa gremo,« je rekla mama. »Kaj, Peter?«

»Nočem tja!« je rekel Peter.

»Jaz bom čuval Petra,« je dejal očka.

»To, dobil bom mobilni!« si je sam pri sebi rekel Gašper. Ko se je avto pripeljal do trgovine, je Gašper stekel noter.

»O, poglej,« je rekla mama, »to je Helokhit.«

»Nee, fuj!« »Hočem...«

»No, kaj hočeš?« je vprašala mama.

»Tisto,« je pokazal Gašper.

»Kaj?«

»Tisto, s Silnim sunkom,« je rekel Gašper.

»No, prav,« je rekla mama.

Naslednji dan je Gašper prinesel v šolo mobilni. Sicer ga niso smeli imeti. Upal je, da ne bo nihče opazil. Z Nejcem bo v redu, seveda če se skrijeta. V razred je vstopila učiteljica Macola in sedla za mizo. »Tako pripravite zvezek za matematiko,« je rekla. Biceps Bojči je pripravil zvezek za slovenščino. Jokavi Janez je začel jokati.

»Doma sem pozabil igračo.«

»Cmera,« se mu je zarežal Gašper.

Resni Rok je računal. Muhasta Maja je računala. Sitna Suzi je računala. Pametna Pavla je računala. Požrešni Primož je jedel karamele. Biceps Bojči pa je grizel svinčnik in razmišljal, kam naj zdaj piše. Grozni Gašper je motil druge. Šilil je svinčnik in brcal Pametno Pavlo. Nekdo je vstopil. Gašper je upal, da je Nejc. Ups, bil je Šimen. O, ne bo Nejc ves dragoceni čas preživel v postelji namesto z Gašperjem in mobilnim? Ura bo že ena. Potem sledi še dopolnilni pouk.

Cik cak..

Ko je Gašper pogledal v torbo mobilnega ni bilo. Karamel tudi ne. Ničesar ni bilo. Samo on, Bojči in Primož. Gašper je mislil, da je učiteljica Macola odkrila njegov telefon in mu ga zaplenila. Ko bo kralj, si je mislil, bo dal vse učiteljice, ki bodo kradle stvari, mučiti do konca.

Gašper je prišel domov, kjer je zagledal svojega brata, ki ga je vprašal »Gašper, kje imaš mobilni?« »Utihni krola!« je zarežal Gašper.

»Nisem krola,« je odgovoril Pridni Peter.

»Prav, potem pa dojenček!«

»Ne, nisem,« se je branil Peter.

»Že prav žabji ksiht,« je nadaljeval Gašper.

»Mamaaa!« je zaklical Peter.

»Ne bodi grozen Gašper,« se je oglasila mama. Gašper je imel Petra čez glavo. Bil je kit, ki bo prevrnil ribiško ladjo. »Uaaau, Gašper me je porinil,!« je zajokal Peter. »Gašper, pojdi v svojo sobo!« je ukazal očka. »To ni pravično!« se je zadr! Gašper. »Sovražim vas!«

»En teden nič televizije!« je določil očka. »En teden? To ni pravično!« je dodal Gašper.

Naslednje jutro, ko je Gašper prišel v šolo, mu je Nejc pomolil njegov mobitel.

Jaka Poljanšek 2. b

Obisk nogometašev Olimpije

Tisti dan smo dobili zastavice Olimpije. Zanimivo je bilo, ko smo se pogovarjali. In na nogometu je lepo! Saj žogo brcamo vsi! Zabavno je, ko nogomet gledamo vsi!

Katarina Koselj, 2. a

Najbolj všeč mi je bilo, ko smo brali pravljice in ko smo dobili podpise od nogometašev. In ko smo se z nogometaši igrali nogomet.

Nana Ogorelec, 2. a

Najbolj vešč nam je bilo, ko smo brali pravljice in smo se igrali z nogometaši. Šli smo tudi na igrišče in igrali nogomet.

Ina Pezdirec, 2. a

K nam sta prišla nogometaša Olimpije. Enemu je bilo ime Saša, drugemu pa Nik. Oba sta napadalca. Nik je dal že en avtogol.

Luka Cedilnik, 2. a

Najbolj mi je bilo všeč, ko smo brali pravljico in ko smo šli z nogometaši ven. In ko smo dobili podpise od nogometašev in zastavice.

Inti Kovačič, 2. a

Ko so prišli nogometaši, smo bili vsi veseli. Po kosilu smo šli v razred. Tam smo se z nogometaši pogovarjali. Čez 45 minut smo šli ven. Tam smo igrali nogomet. Dobili smo zastavice s podpisi nogometašev.

Miha Pilič Turk, 2. a

Bodite pridni, Olimpijaši, igrajte nogomet od jutra do večera. Dajte veliko golov in bodite pozorni na rdeče kartone. Imejte dobrega vratarja in svoje igralce. Želim vam veliko sreče.

Žiga Zver, 2. a

Olimpija je zvezda in zvesta, Olimpija in zrak – skupaj premagajmo vseeeee!
Gal Blatnik in Nejc Koderman, 2. a

Na nogometu je hudo, saj sploh ni tako hudo. Žogo brca zdaj vsak. Vsak korak naokrog in vse je lepo.
Tina Halilović in Maša Vintar, 2. a

Všeč mi je bilo, ko sem dobila podpise in ko so brali pravljice. Ko smo šli ven, sem dala pet glav'c. Vsi smo dobili veliko zastavic.
Jutra Peterlin, 2. a

Prosim, pazite nase. Saj nočem, da se kateri od vas poškoduje. Veliko zmag, sreče in veselja vam želim. Uspešni bodite in vsaj za malo se na svetovni lestvici premaknite bolj navzgor in bom zelo zelo zelo zelo vesela. Nogometaši so carji, saj če ne bi bili carji, ne bi bili nogometaši. Pa se zgodi, da neki nogometaš izgubi svojo punco, a vseeno. Lep pozdrav.
Ula Stres, 2. a

Grozni Gašper: Peter uboga Gašperja

»Mami! Gašper mi nagaja! je zavpil Pridni Peter. »Bodi tiho, luzer!« je šepnil Grozni Gašper. »Mami! Gašper je rekel, da sem luzer!« »Gašper pojdi v svojo sobo!« je ukazala mama. Gašper se je odvlekel v sobo počasi kot se je le dalo. Naslednji dan je Gašper vprašal Pridnega Petra: »Peter, če ti dam vso svojo žepnino, boš ubogal vse moje ukaze?« »Ja,« je rekel Peter. »V redu.« Grozni Gašper je sedel na kavč. »Peter!« »Ja, Gašper?« »Na ukaz, Gašper!« je rekel Peter. Gašper pa: »Prinesi mi čokolado, bonbone, lizike. Pokrij me z odejo in prižgi televizor.« Peter je tekal po stopnicah gor dol in spet gor in dol. Bil je že čisto premočen. Gašper mu je še vedno težil, za povrhu mu pa še žepnine ni dal. »Gašper, kdaj mi boš dal žepnino?« je vprašal Peter. Grozni Gašper je skomignil z rameni. »No?« »Mmmmm, ne vem,« je odgovoril Gašper. »Ampak, ampa!« Peter je okamenel. »Premakni se krota!« je rekel Gašper. »Očka!« je poklical Peter. Očka je prišel v sobo. »Očka, Gašper je rekel, da sem krota.« »Ne bodi Grozni Gašper,« je dodal očka. »Peter!« Gašper!« je poklicala mama. »Pojdita v posteljo.« »Ja, mami,« je rekel Peter. »Ja, prašiček,« je rekel Gašper. »En teden nič žepnine,« je rekel očka. »To ni fer!« je rekel Gašper. »No, kar v kopalnico.« Ko sta se Peter in Gašper uredila, sta šla v posteljo. Ko je Gašper zaspal je sanjal o tem, kako je vladal kraljestvu.

Eva Lojevec 2. b

Grozni Gašper in pust

»Mami! Oči!« je zatulil Peter. »Mami! Oči!« je zatulil Gašper. »Danes je pust,« sta zavpila Peter in Gašper. Mama in očka sta vstopila v sobo. »Mami, oči, mi kupita kostum?« je vprašal Pridni Peter. »Mama, očka, a mi kupita kostum?« je vprašal tudi Grozni Gašper. »V redu,« je rekla mama. Ko so šli v trgovino, je Peter zaklical: »Mami, sem lahko klovn?« »Ja,« je rekla mama. Ko so se vrnili domov, sta Pridni Peter in Grozni Gašper srečala Električno Evo, Posebno Pio in Zaspano Zalo. Eva je čarovnica, Pia učiteljica in Zala pingvin. »Peter,« je vprašala Električna Eva, »kaj si za maskare?« »Klovn,« je rekel Peter. »Kaj pa ti Gašper?« »Jaz sem kralj,« je odgovoril Gašper. »A res? Ali hočeš, da ti povem, kaj so drugi?« »Ja,« je zanimalo Gašperja. »No, Erazem je vitez, Anastasija je tulipan, Ajda bo vila, Dejan bo pajek, Alja bo muca in Tjaša metuljček.« Gašper pa je rekel: »Vsi kostumi so lepi, ampak ne tako kot moj.« »Peter! Gašper!« ju je poklicala mama. Gašper in Peter sta se poslovila od prijateljic in odšla noter. »Gašper, kostum imaš v omari. Ti, Peter pa na stolu,« je rekla mama. »Hodili bomo po vasi,« je rekel očka. Peter je šel k Utrujenemu Urošu. Z njim je šla mama. Gašper pa je šel k Nagajivemu Nikolasu. Z njim je šel očka. Pridnemu Petru je Uroš dal en bonbon. Groznemu Gašperju pa je Nikolas dal deset cekinov.

Eva Lojevec 2. b

Grozni Gašper in prvi šolski dan

Danes je bil prvi šolski dan. Ampak Gašper ni maral prvega šolskega dne. Mama je prišla v sobo. Ko je vstopila v Gašperjevo sobo, je rekla: »Gašper, danes je prvi šolski dan.« »Ojoj,« je rekel Gašper. Gašper se je moral nekaj spomniti. Gašper se bo pretvarjal, da je bolan. »Aaačih!« Mama je vprašala: »Ali si bolan?« »Ja, sem bolan.« »Pridi, da ti izmerim vročino.« »Oh, ne!« si je mislil Gašper. »Ne morem v šolo,« je rekel Gašper. »Zakaj pa ne?« je vprašala mama. »Zato, ker me lulat,« odgovori Gašper. »Pojdi,« reče mama. Ko je Gašper prišel ven iz kopalnice, sta skupaj odšla v Gašperjevo sobo. Mama je ugotovila: »Sploh nisi bolan.« »Ampak, ampak ...« je zajeccljal Gašper. »Nič ampak, pojdi v šolo!« je ukazala mama.

Sara Kocev 2. b

Pesmi: Jaz nisem ti

JAZ NISEM

šolski
odrasel
kreten
žival
za umret
mrtev
Azijec
velik
v filmu
prijazen
TI.

Jaka Poljanšek 2. b

JAZ NISEM

zmešan
pijan
nesramen
grd
grozen
neumen
bedak
nor
smrdljiv
suh
TI.

Nikolas Minič 2. b

JAZ NISEM

najboljši
hujši
čiv čiv
riba
dober
najslabši
neumen
zdrav
bolan
dojenček
TI.

Dejan Pandža 2. b

JAZ NISEM

punčka
len
velik
pevec
plesalec
lep
grd
bister
reper
vesoljec
TI.

Miha Kovačič 2. b

JAZ NISEM

beden
požrešen
majhen
pisan
plesoč
smrdljiv
snežljiv
žgečkljiv
učen
severen
TI.

Jon Tavčar 2. b

JAZ NISEM

lep.
Grd nisem.
Ne bom nikoli
Bom enkrat
Bom
Sem
Nisem
Zakaj pa ne bi bil ljubezniv?
Nikoli ne bom
TI.

Luka Horvat 2. b

Pesnice 2. c**MAČKA TAČKA**

Mačka tačka je šla ribice lovit
in se pod zemljo skrit.

Domen Peljhan, 2. c

RAČKE

Tri račke štejejo tačke,
a jih zmotijo mačke.
Pa zbežijo male račke,
pok, pok, av, av,
ni jih več nazaj.

Katerina Ručigaj, 2. c

RAČKA TAČKA

Račka, tačka, krokotačka,
majhne žabice lovi.
Se zabava noč in dan,
eno žabo ulovi.
Je vesela,
eno žabico je ujela.

Anamaria Mihaljevič,
2. c

RAČKA TAČKA

Račka Tačka skriva račko pred
mačko.
Mačka lovi Tačko,
a Tačka zbeži v vodo pred mačko.

Žiga Košir, 2. c

RAČKA TAČKA

Račka tačka zvezde šteje
in mama se ji smeji.
Ena, dve, tri,
mama jo lovi.

Tia Lah, 2. c

RAČKA TAČKA

Račka tačka riše tačke,
račke tačke, vi ste male račke.

Ema Kerin, 2. c

RAČKA

Račka, tačka, miškoslačka,
miško je lovila,
a miška se je skrila.

Marko Dakić, 2. c

RAČKI

Račka, tačka, klopotačka
čaka račkico Tačkico.
Račka Tačkica že pridrvi,
lonec počí in račke več ni.

Kim Škofic, 2. c

MAČKA IN MIŠ

Mačka topotačka miško lovi,
ampak preden jo ulovi,
miška se skrije in se ji smeji.

Andraž Zadravec, 2. c

LOV

Miška hoče sirček,
mačka jo lovi.
Miška skrije se v majhno luknjo,
mačka pa se razjezi.

Aljaž Peljhan, 2. c

DREVO

Anica in Manica na veji sedita,
veliko se smejeta in veselita.
Žal te pesmice je konec,
ker je počil stari lonec.

Tisa Tavčar Gerlovič,
2. c

RAČKA POTAPLJAČKA

Račka, tačka, potapljačka,
plava, plava, se potopi.

Kje je račka?

Račke več ni.

Maša Ramovš, 2. c

RAČKA NA LOVU

Račka potapljačka ribice lovi
za svoje račke tri.

Luka Michael
Gradišek, 2. c

ANICA ČAKA MAMICO

Anica-Manica čaka mamico.

Anica-Manica šteje do tri:

Ena, dve tri! Mamica že lovi.

Mark Velečič, 2. c

RAČKA TAČKA

Račka, tačka, klopotačka,
plava, plava in zagaga.

Račka, tačka gre naprej.

Ustavi se račka tačka!!

Račka pa samo zagaga in gre
naprej.

Luka Jeverica, 2. c

RAČKA

Račka tačka tam stoji,
gleda mačka in se mu smeji,
maček pa jo ulovi.

Račka trese se zelo
in ji je hudo.

Tjaša Videnič, 2. c

KRT-VRT

Krt je prišel na en velik vrt.

Našel je hrano.

Vzkliknil je: Jutri bom še prišel na ta
vrt!

Jaka Bradula, 2. c

RAČKA TAČKA

Račka, tačka, klopotačka
je na sprehodu srečala mačka.

Jan Erjavec, 2. c

KRADLJIVI KUŽA

Kuža je vzel mesarju kost
in stekel čez velik most.

Anica, Manica in njuna mamica
so kupile lonec

in pesmice je zdaj konec.

Samo Bergant, 2. c

MOST- KOST

Most, kost gredo čez most,

most ni kost ampak most.

Ena, dve, tri mosta več ni,
tam kost zdaj stoji.

Lena Bola Ujčič, 2. c

VRT, KRT IN....

Na vrt pride krt,

pa zraste trava,

jo požre krava,

potem pride račka,

jo preplaši mačka,

nato zgradijo most,

gre čez kost,

potem dajo na polico lonec

in nastopi konec.

Adam Ličen, 2. c

MAČKA

Mačka miško lovi,

miška hitro zbeži.

V vodo skoči,

a mačka se potopi.

Sreča krokodila,

a on misli, da pride do kosila.

Mačka ga opraska in zbeži.

Miška je svobodna in se veseli,

ko pa pride domov,

jo čaka mačka in zato zopet zbeži.
Zdaj pa lahko noč in eno mačko za
pomoč.

Pokrij se in zaspi!

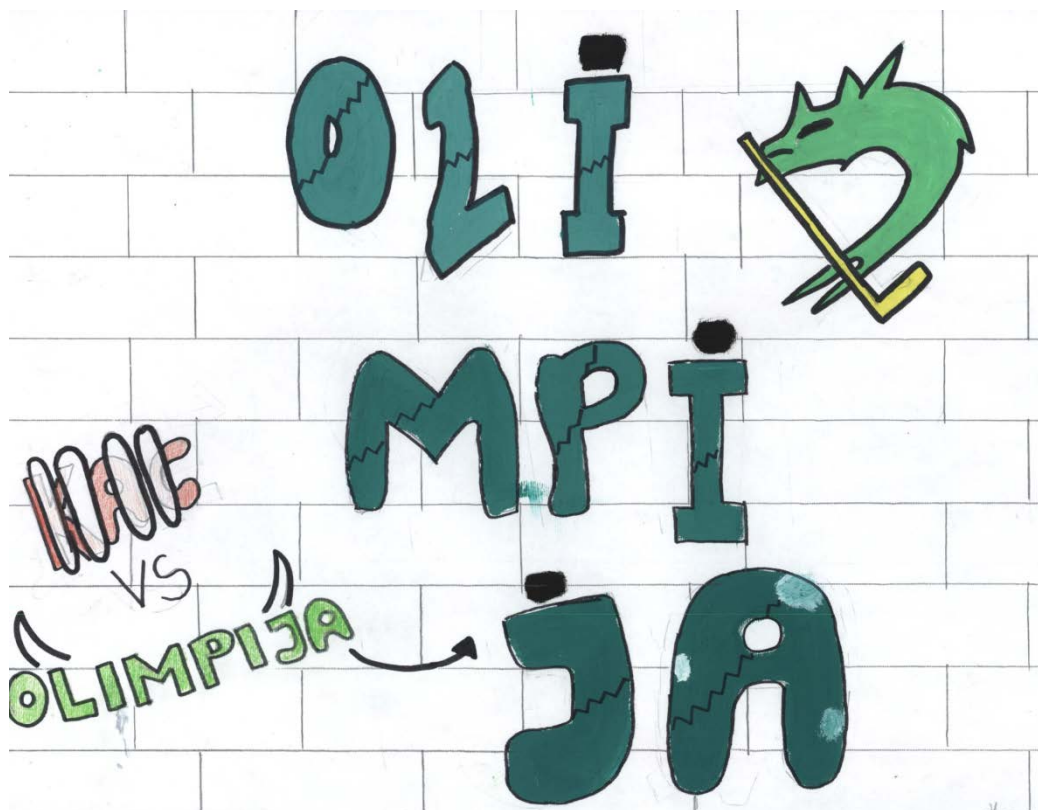
Lara Temimovič, 2. c

RAČKA TAČKA

Račka, tačka,
ti si moja mala mačka.

Vedno ribice loviš,
meni pa se le smejiš,
in s kužkom se loviš.

Katja Kos, 2. c

Hanna Pance, 8. b

Vtisi o obisku nogometašev:

Nogometaši na obisku

Včeraj mi je bilo najbolj všeč, ko so mi dali zastavici in so se vsi nogometaši podpisali na zastavice. Bili so prijazni, ker so mi odgovorili na vsa moja vprašanja. Všeč mi je bilo tudi, ko se mi je Zmaj podpisal na zastavico.

V razredu smo se zbrali v krog. Zelo smo bili razburjeni, ko so v razred prišli nogometaši. Zelo veliko smo jih spraševali. Odgovorili so na vsako vprašanje. Zunaj smo nogomet igrali s četrtnimi razredi. Potem so prišli tudi fantje iz četrtega razreda z nove šole. Zelo so lagali, zato sem se odločil, da se grem igrat nekaj drugega. Igral sem se Muhce. Potem je na igrišče prišel nogometaš, ki je hotel z nami igrati nogomet. Začeli smo se kregati, v katero ekipo naj gre. Odločil se je, da gre v slabšo ekipo. Zmagali so 2:0. Nisem bil žalosten, ker je bila to samo igra. Bil sem vesel, ker so bili nogometaši danes prvič pri nas na igrišču. Po mojem mnenju je bil najbolj priden vratar, ki mu je ime Peter.

Sašo Stupar, 3. b

Nogometaši so bili zanimivi, saj nisem vedela, da tudi oni veliko berejo! Najbolj mi je bilo všeč, ko so se mi vsi podpisali na zastavo.

Nuša Banko, 3. b

Včeraj mi je bilo najbolj všeč, ko sem si oblekel dres. Nogometaši so bili dobri, ker so žonglirali z žogo.

Nik Dimc, 3. b

Všeč mi je bilo, ko so prišli nogometaši, ker jih še nisem nikoli videla v živo. Bili so zelo prijazni.

Katarina Gspan, 3. b

Ko so prišli nogometaši in ko smo dobili novo žogo, mi je bilo zelo všeč. Vesel sem bil, ko sem videl Zmajčka.

Miha Kovačič, 2. b

V četrtek so na OŠ Maksa Pečarja prišli nogometaši NK Olimpije. Vprašali smo jih nekaj vprašanj in oni so nam prebrali pravljico. Potem smo šli ven. Vsak je dobil svojo zastavico, na katero se je vsak nogometaš podpisal. Tako je minil dan. Medtem so otroci igrali nogomet z nogometaši ali se po svoje zabavali.

Eva Peljhan, 2. b

Všeč mi je, ker me oči uči nogomet. In ko bo Olimpija – Domžale 1:0. To bo dobra igra. Le, da ne bo Olimpija – Domžale 0:1, ker bom jezen!

Jon Tavčar, 2. b

Meni je bilo najbolj všeč, ko so prišli nogometaši NK Olimpija. Tudi, ker bom na televiziji. Od nogometašev sem dobil vstopnico za Olimpijo in Domžale. In še zadnje. Borim se za to, da bi pospremil nogometaše na stadion.

Luka Horvat, 2. b

Nogometaši so bili posebni, zaradi tega ker znajo veliko več kot mi. Ko so nogometaši prišli v razred, se mi je ustavilo srce, saj jih še nikoli nisem videla.

Katarina Krafogel, 3. b

Bilo je zelo dolgočasno, sedeli so na klopci in podpisovali zastavice. Nihče od njih ni igral nogometa kot je bilo napovedano, tako smo morali igrati sami in nato so odšli.

Maks Kovačič, 3. b

Nogometaši so bili najboljši v branju.
Nogometaši so bili zabavni, ker so brali knjigo.

David Popovič, 3. b

Olimpija je kul,
Olimpija je zakon,
Olimpija, Olimpija, Olimpija,
Olimpija je zakon,
na, na, na, na,
Olimpija je zakon!

Eman Šačirovič, 3. b

Včeraj mi je bilo najbolj všeč, ko je prišel v razred Zmaj.

Almina Seadinoska, 3. b

Pomlad

Spomladi se rože zbudijo,
Zvončki in trobentice v dan zacvetijo,
Metulji letajo nad travo,
Čebele pa hitijo na pomladno
Zabavo.
Ptički gnezda so si spletli,
Pa lepo zapeli
In tako lepo so peli,
Da smo vsi veseli.
Pa bodimo še naprej!

Tadeja Pepelnjak, Maša Zara Ličen, 3. c

Začarani gozd

Za devetimi gorami, za devetimi rekami, za devetimi jezeri je bil temačen gozd. Imenoval se je Začarani gozd. Tam so živele vse mogoče živali. V neki jami, sredi gozda, je živela kraljica začaranega gozda. To je bila dobra vila. Vstajala je zgodaj zjutraj in šla iskat hrano za živali in sebe.

Nekega dne so šle živali in dobra vila raziskovat svoj začarani gozd. Odkrili so rudnik, ki je bil poln zlatnikov, draguljev in diamantov. Dobra vila je vzela najlepšega. Iz njega si je naredila ogrlico.

Čez nekaj dni si je vila umislila ples. Toda, ko je zjutraj stopila v dvorano, je bilo že vse nared. Dobra vila je bila začudena, saj prejšnji dan vsega tistega, kar so videli, niso pripravili. Čudežni diamant ji je povedal, da je to naredil on s svojo močjo. Vila je povedala živalim, da svoje želje poveš diamantu in on ti vse izpolni. In res, kadar so si živali kaj zaželele, so to povedale diamantu in ta je uresničil želje.

Od takrat naprej ljudje hodijo občudovat začarani gozd, živali in dobro vilo. Ta gozd pa je v deželi Domišljiji.

Špela Črnugelj, 3. c

Skrivnostna hiša

Nekoč, nekje, v neki vasi je stala hiša. Ta hiša je razpadala, vse druge hiše v vasi pa so bile obnovljene. V tej vasi je živel deček. Ime mu je bilo Nejc. Rad je raziskoval stare hiše.

Nekega dne je spet raziskoval staro hišo. Že dolgo časa je razmišljal, da je hiša čarobna, saj je videl v njej skrivnostne meglice, ki so švigale naokrog. Ko je danes opazoval nekega pajka, se je v kotu zabliskalo, udarila je strela in zunaj je začelo deževati. »Super,« je zamrmral Nejc, »v takem vremenu ne morem domov.« Mimogrede mu je pogled zajadral v kot, kjer se je zabliskalo. V kotu je stal pravi pravcati zmaj in s sebe otresal strele. Nejc je zakričal od groze. Zdaj, zdaj ga bo gotovo pojedel! Zmaj se je obrnil proti Nejcu in zarenčal. »Kaj delaš tukaj?« je vprašal z globokim žametnim glasom. »R-r-r-aziskujem,« je jecljajal Nejc. Zmaj se je nekoliko umiril in nehal renčati. »Jaz sem Blisk. Tri dni ostani tukaj, kajti potem bom odšel in nehalo bo deževati.« Nejc je ostal pri Blisku tri dni. Četrty dan pa je zmaj rekel: »Vrni se domov. Domačim lahko poveš zame, lahko me opišeš in poveš moje ime, lahko jim pokažeš staro hišo, le v mesecu veliki traven, ko zorijo češnje, jih ne pripelji sem. Kajti takrat bom spet prišel.« Strela je udarila in zmaj je izginil.

Nejc se je vrnil domov. Vsi so bili veseli, a so hoteli vse izvedeti. Vse jim je povedal. Bil pa je ravno veliki traven, ko so hoteli, da jim pokaže hišo. Nejc se je branil, potem pa se vdal. Šli so do hiše in pokukali skozi okno. Ko je zmaj zagledal tuje ljudi, je s strelo izginil. Od takrat ga je Nejc videl le še v strelah, kadar je opazoval nevihto.

Tadeja Pepelnjak, 3. c

V starem gradu

Nekoč je tam nekje stal zelo star grad. V njem že več let ni živel nihče drug kot en sam črni vran. Ta črni vran je bil na pogled prav strašen in zloben.

Vendar je bil v resnici dobrodušna stara nočna žival, čeprav so običajno vrani dnevne živali.

V gradu je bilo vsak dan in vsako noč popolnoma tiho, toda to noč se je zgodilo nekaj čudnega. V grad je prišla uboga deklica, ki je zbežala do doma. Stari vran je šel k deklici, da bi jo pozdravil, ona pa se ga je zelo prestrašila. Začela se je pomikati nazaj. Pri tem se je zapletla v pajčevino. Črni vran ji je pomagal, da se je rešila iz nje. Ko je bila deklica osvobodjena, se je odločila, da bo ostala pri črnem vranu. Drugi večer, ko je padla temna noč, se je začela prava zabava. Deklica in vran sta se skrivala, lovila in se igrala še druge zabavne igre. Zdanilo se je in deklica si je zaželela, da bi lahko postala vrana. Dobra vila je to slišala in priletela v grad ter deklici izpolnila željo. Deklica se je spremenila v vrano in ostala v starem gradu.

S starim vranom sta kmalu dobila otroke in kdo ve ali stari grad še stoji in ali vranova družina še živi.

Živa Kocijan, 3. a

Čarobna piščalka

Sredi mesta sta v majhni hišici živela Mihec in njegova mama. Nekega dne je imel Mihec, tako kot po navadi, zelo razmetano sobo. Mama mu je naročila, naj jo pospravi dokler se ona ne vrne iz trgovine. Ko je mama odšla, je šel Mihec v svojo sobo. Kar naenkrat se je k njemu prikradel majhen škrat. Dal mu je čarobno piščalko. Če bo Mihec zapiskal na njo, bo v trenutku vse na svojem mestu. Mihec je videl, da je mama že pred vrati. Hitro je zapiskal, a piščalka ni delovala. Takrat se je zopet prikazal škrat in mu pokazal gumb ob strani piščalke. Mihec je zapiskal in soba je bila urejena. Mama ga je pohvalila in mu pripravila odlično kosilo. Tako Mihcu ni bilo treba več pospravljati sobe.

Tadeja Pepelnjak, 3. c

Čang Fu Beng Beng

Čang Fu je bil star Kitajec. Bil je kuharski car. Nosil je velik kuharski klobuk. Nekega dne se je njegov največji lonec spremenil v čarovnico. Zakrohotala se je: »Ha, ha,ha, rešil si me prekletstva in sedaj te bom začarala v lonec,...v zahvalo ha,ha,ha.« Zamahnila je s čarobno palico in Čang Fu je bil lonec. Čang Fujeva žena je vse to videla in vprašala: »Nesrečnik! Kaj naj naredim?« »Pojdi na riževo polje in prosi za riž in ga skuhaj v meni. Otrokom povej celo zgodbo.«

Žena je res skuhala riž, otroci so ga zlahka pojedli. Čang Fu je bil spet človek. Objeli so se in Čang Fu je vzdiknil: »Odslej bo za spremembo kuhala mama.«

Jaka Hribar, 3. c

Lisica in ježek

Nekega lepega dne je šel ježek v gozd po hrano. Nabral je jabolka in se pošteno najedel.

Nato je odšel naprej po potki ter srečal lisico. Skupaj sta odšla na sprehod. Hodila sta in hodila in na koncu zaradi utrujenosti skupaj zaspala ne mehki travi.

Ko sta se zbudila, sta bila zelo žejna, odšla sta do bližnjega potoka, da bi se napila. Takrat pa je do potoka prišel medved. Prestrašila sta se in zbežala v gozd, kjer sta se skrila. Od takrat naprej se lisica in jež več ne družita.

Pia Mikolič, 3. c

Čarobna krogla

Nekoč je živel deček po imenu Jure. Zmeraj je bil vesel, nasmejan in rad je raziskoval po gozdovih. Nekega dne, ko je Jure kot po navadi odšel v gozd, je nenadoma v travi zagledal majhno svetlečo kroglo. »Vau, kako je lepa!« si je mislil Jure, »mogoče je pa čarobna.« Hotel jo je prijeti. Ko pa se jo je dotaknil, se je nenadoma zgodil čudež. Jure se je kar naenkrat spremenil v velikega črnega zmaja. »O, kakšna čarovnija!« je rekel. »Zdaj sem pravi zmaj! Hej, to sem si vedno želel postati! Hitro moram proč od tod, da me ne bo kdo opazil. Odletel bom v džunglo. Tam se bom odločil, kako naprej.« In Jure-zmaj je res odletel. S seboj je vzel tudi tisto svetlečo kroglo. Nekaj časa je potreboval do tja. Ko pa je končno prispel, se je postavil pod neko drevo. Na tla je položil kroglico in še enkrat se je spremenil. »Aha, že razumem, zdaj sem spet Jure. Vsakič, ko se je dotaknem, se spremenim.« Zadovoljen je odšel domov. Kroglo je obdržal in nikomur je ni pokazal. Ko mu je bilo dolgčas, se je je dotaknil in se odpravil na mnoga potovanja.

Maša Zara Ličen, 3. c

Nikoli se ne predam

Živel je Jaka, ki je oboževal košarko. Poznal je imena vseh dobrih slovenskih košarkašev. Imel je tri košarkaške žoge in bil že na petih tekmah.

Hodil je tudi v klub na trening košarke. Jakove sanje so bile, da bi postal zelo dober košarkar, a košarka mu ni in ni šla. Bil je žalosten, a njegovi prijatelji iz kluba so ga imeli radi, tudi trener ga je spodbujal. A na žalost ni pomagalo.

Res pa je, da je premalo treniral. Prijatelji so ga vabili, da bi z njimi igral košarko. A Jaka se je vedno izgovoril, da ne more. Prijatelji so se spogledali in igrali naprej.

Ravno zaradi tega ni bil dober in že se je hotel izpisati iz kluba. Oči mu je rekel: »Vedno si imel rad košarko. Malo premisli, preden te izpišem.« »Prav,« je odvrnil Jaka.

Jaka je mislil in kar naenkrat je tlesknil s prti in rekel: »Ja, bolj se bom trudil! Ne bom odnehal!« In oči ga ni izpisal. Od takrat naprej je veliko več treniral.

Minevala so leta, Jaka pa ni odnehal. Postal je zelo dober košarkar. Povabili so ga na svetovno prvenstvo. On in njegovi soigralci so bili tako dobri, da so zmagali in postali svetovni prvaki. Ali si predstavljate – mala Slovenija je postala prvak v košarki?! In to po zaslugi Jaka. V zadnji sekundi je zabil koš in prislužil zmago za ekipo.

Tako otroci, nikoli se ne smete vdati. Vedno se morate truditi, da boste uresničili svoje želje.

Jaka Hribar, 3. c

Nenavadna muca

Nekoč je živela muca, ki so jo klicali Belka. Stara je bila tri leta. Bila je črna z belimi pikami. Pila je mleko. Rada se je igrala s sosedovim kužkom. Nekega se je zgodilo nekaj nenavadnega. Muca Belka je popila mleko, v katerem je bilo pšenično zrno. Kar naenkrat je dobila krila in poletela. Tudi kuža je naredil požirek mleka in nenadoma so mu zrasla krila. Leteča muca in kužek sta se odločila, da odletita v drugo deželo, ki se je imenovala Dežela mavric. Letela sta sedem dni. V Deželi mavric sta srečala še druge muce in kužke s krili. Muco Belko in kužka je zanimalo, kako so ostale muce in kužki dobili krila. Povedali so jima, da so tudi oni popili mleko s pšeničnimi zrcni. Odločila sta se, da bosta ostala pri novih prijateljih.

Kira Kojc, 3. c

Zajec Emil v zmajskem svetu

Bilo je lepo sončno popoldne. Zajec Emil se je sprehajal po parku in razmišljal, kaj bi počel. Zleknil se je pod košatim drevesom. Zaprl je oči in poslušal zvoke vodometa, ptičje petje in ljudi, ki so se sprehajali v parku. Nenadoma je zaslišal prhutanje kril. Ljudje so kričaje zbežali iz parka. Emil je začutil, da ga je nekaj dvignilo v zrak.

Odprl je oči in zagledal vas. Zelo pomanjšano in počutil se je, kakor bi imel krila. Spodaj je zagledal Nežo in Gajo, ki sta mu z grozo v očeh kričali, naj se reši. Zajec Emil ni vedel, kaj je tako groznega, zato je skomignil z rameni. Potem se je spet zazrl v vas, ki se je spodaj »peljala« kot bi jo opazoval z letala. Čez nekaj časa je pogledal naprej. Kot blisk se je bližal ognjenemu krogu. »Scvrl se bom«, je pomislil. Dva metra pred ognjenim krogom je stvar, ki ga je nosila, pospešila hitrost. Emil je zaprl oči in začutil hudo vročino.

Zajec Emil je odprl oči. Svet spodaj se je zelo spremenil. Opazil ni niti ene hiše, kaj šele človeka. Opazil pa je travnike, reke, potoke, jame, gore in vulkane. Tisti trenutek je bitje, ki ga je nosilo pristalo ob čudovitem jezeru. Odložilo je Emila in se napilo vode. Ta trenutek je Emil izkoristil, da je pogledal, kdo ga je nosil. Ko ga je videl, je padel v nezavest. Bil je zmaj, ki so ga kot kip pripeljali v mestni park. Ko je prišel k zavesti, je zaslišal tiho rjojenje: »Ta ni za tu...«

Emil je odprl oči. Ležal je pod košatim drevesom. Pogledal je proti kipu zmaja. Stal je tam, tih in miren. Zajec Emil se je pobral in odšel domov. Zanj je bilo zmajev dovolj.

Tadeja Pepelnjak, 3. c

Zajec Emil na kmetiji

Tega poletja so zajec Emil, Neža in Gaja odšli k dedku in babici na kmetijo. Do tja je bila zelo dolga pot. V avtu so se igrali, reševali uganke in peli pesmi. Že dopoldne so prispeli na kmetijo. Izstopili so iz avta in pozdravili dedka in babico. Povabila sta jih v hišo. Emil je kmalu odskakljal na dvorišče. Nenadoma je na tleh zagledal kaseto z naslovom MIKI MUSTER. Rekel si je, da mora najti tistega, ki je kaseto izgubil. Odšel je do krave in jo vprašal, ali ve, kdo je lastnik. Krava mu je odgovorila, da ve, čigava je kaseto. Povedala je, da jo je izgubil mali piščanček.

Emil je hitro stekel in poiskal piščančka. Zelo je bil vesel, da je dobil kaseto nazaj. Piščanček in Emil sta sedla in jo pogledala.

Emil je kmalu odšel nazaj v hišo, piščanček pa je tekel domov in pokazal kaseto svojim bratcem in sesticam. Sklenili so, da se bodo zajcu Emilu zahvalili z velikim korenjem.

Luka Šerjak Soršak, 3. c

Učenci 3. a razreda so sodelovali na natečaju Slovenski dnevi knjige.

Pisali so spise z naslovom Zajec Emil na kmetiji. Tu je nekaj njihovih zgodbic:

Zajec Emil na kmetiji

Bilo je lepo jutro. Zunaj je sijalo sonce. Zajec Emil je vprašal Gajo in Nežo, če bi se šli po zajtrku igrat na dvorišče. Obe sta se strinjali.

Najprej so obiskali in pozdravili živali v hlevu, nato pa še na dvorišču.

Gaja je predlagala, da bi se igrali skrivalnice. Neži in Emilu je bil predlog všeč. Prva je mižala Gaja. Začela je šteti. Neža je hitro splezala na jablano, zajec Emil pa je stekel do senika in se zaril v seno. Ko je Gaja preštela do dvajset, ju je začela iskati. Kmalu je odkrila sestrice Nežo, ki je sedela na jablani. Skupaj sta začeli iskati zajca Emila. Nikjer ga ni bilo. »Poglejva še na senik,« je predlagala Neža.

»Tudi tu ga ni,« je bila žalostna Gaja.

Razočarani sta obsedeli na seniku. Kar naenkrat pa je šinila Neži ideja.

Začela je kopati po senu. Pridružila se ji je še Gaja.

In kaj sta odkrili? Sredi kopice sena je zajec Emil sladko spal.

»Samo, da sva ga našli,« je zašepetala Neža.

Tiho sta odšli in pustili zajca Emila sladko spati.

Zala Sever, 3. a

Zajec Emil na kmetiji

Nekega sončnega dne so se zajec Emil, Neža in Gaja odpravili v gozd, da bi nabrali borovnice in gozdne jagode. Deklici sta vzeli vsaka svojo košaro, Emil pa je potisnil roke v žep in odžvižgal za njima. Tekmovali so, kdo bo prvi zagledal slastne sadeže. Ko je Neža zagledala borovnice, je brez razmišljanja stekla proti grmičku. Pri tem pa ni opazila, da tam raste tudi robidovje. Hitela je nabirati borovnice in sploh ni čutila, da so se ji v roko zapičili drobni trni. Šele ko se je napičila na večji trn, je opazila, da ima roko vso popikano.

»Emil, pomagaj!« je zaklicala in pričela jokati.

Zajec Emil je takoj prihitel in ji s svojo nežno šapico izpulil najprej največji in nato še vse manjše trne. Zatim je vzel njeno košarico in namesto nje začel nabirati drobne sadeže.

Domov so se vrnili z dvema polnima košaricama. Ko so se sladkali s slastnimi sadeži, se nihče več ni spomnil na trnje, tudi Neža ne.

Nina Pust, 3. a

Zajec Emil na kmetiji

Bilo je vroče poletje. V vodnem zajetju je začelo primanjkovati vode. Teto in strica je to zelo skrbelo. Ko sta Gaja in Neža slišali to novico, sta jo takoj povedali zajcu Emilu.

Skupaj so odšli do zajetja. Zajec Emil se je spustil v jamo, da bi si ogledal napravo, ki kaže višino vodne gladine. Voda je bila tako nizka, da je segala komaj do rdeče črte.

Emil in sestrici so sklenili, da se bodo malo sprehodili in poskušali odkriti, zakaj primanjkuje vode. Kmalu so opazili, da se je tudi bližnji potoček že skoraj izsušil. Le zakaj?

Drugo jutro so se morali odpovedati jutranjemu prhanju. Teta Meta jim je povedala, da morajo zelo varčevati z vodo. Vsak dan je priteklo iz pipe manj vode.

Gaja, Neža in zajec Emil so sklenili, da bodo raziskali, kaj se dogaja. Odločili so se, da bodo sledili potočku, ki oskrbuje vodno zajetje s pitno vodo. Hodili so po travniku, šli skozi visoko koruzo in zavili v gozd. Čeprav so bili že malo utrujeni, so nadaljevali pot. Kar naenkrat so zaslišali brnenje motorja. Opazili so skupino ljudi in nato zagledali še bager. Prebivalci sosednje vasi so zaježili potok in preusmerili vodo v majhno hidroelektrarno, ki naj bi jim dajala cenejšo elektriko.

Zajec Emil je splezal na bager in zaklical: »Tako prenehajte s to neumnostjo in odjezite potoček!« Stroj se je ustavil in zajec Emil je ljudem povedal, kaj se dogaja v sosednji vasi zaradi njihove zaježitve.

Ljudje so se opravičevali in pojasnjevali, da niso vedeli, kaj so povzročili. Takoj so prenehali z delom. Sprostili so potoček in voda je spet veselo stekla po svoji strugi.

Kmalu je bilo v vodnem zajetju spet dovolj vode za pitje, kuhanje, pomivanje in tudi prhanje.

Jakob Šarc, 3. a

Zajec Emil na kmetiji

Končno je napočil tisti dan, ko je muca Bica skotila štiri male muce. Vsi so komaj čakali, da bo muca pokazala mladičke.

A veselje ni trajalo dolgo, saj je začel mačjo družino obiskovati hud in hudoben pes Reks. Vsak dan je prihajal k mucu Bici in ji grozil, da bo pojedel njene mladičke. Tako jo je prestrašil, da si skoraj ni več upala zaspati.

Utrujeno in prestrašeno mucu Bico je opazil tudi zajec Emil. Povedala mu je o Reksovih grožnjah in o tem, kako jo je strah zamladičke. Zajec Emil se je odločil, da bo za nasvet vprašal Gajo in Nežo. Vsi trije so se odločili, da mu bodo pripravili zasedo.

Drugi dan je Reks spet prišel k mucu, da bi ji grozil. Toda mačji dom je bil prazen. No, skoraj prazen. Pred Rekso so skočili zajec Emil, Gaja in Neža. Emil je zaklical: »Pusti Bico in njene mladičke pri miru!« Reks pa se je samo glasno zasmel in vprašal: »A vi mi boste to govorili?« Zajec Emil pa mu je začel govoriti o tem, da Bica zelo dobro praska in mu lahko izkoplje oči. Neža in Gaja pa sta mu povedali, da ga lahko zelo obgrize. Pes Reks se je tako prestrašil, da je samo zbežal in se nikoli več ni vrnil k Bici.

Maruša Komljanec, 3. a

Zajec Emil na kmetiji

Zajec Emil je s svojima prijateljicama Nežo in Gajo preživljal počitnice na kmetiji.

Nekega dne je teta Lana povedala stricu Nejcu, da je zmanjkalo trave za zajčke. Stric Nejc je pripeljal traktor ter povabil Nežo in Gajo, naj se usedeta na voz in gresta z njim. Sestrici pa sta se zelo bali, da bosta padli z voza, zato nista želeli iti s stricem. Zajec Emil ju je vprašal, zakaj se nočeta peljati. Povedali sta mu, da ju je strah. Emil ju je prepričeval, naj se opogumita, a ga nista poslušali. Neža mu je rekla: »Saj se tudi ti ne upaš peljati s kanujem.« Zajec Emil je malo pomislil, nato pa pohitel po kanu. Če bosta Gaja in Neža premagali strah, ga bo tudi on. In tako se je tudi zgodilo. Ko sta se Neža in Gaja vrnili s travnika, so se odpravili k reki. Skupaj so splezali v kanu in

pogumno zaveslali po reki. Ko so se vrnili domov, jih je čakalo presenečenje. Teta Lana in stric Nejc sta pripravila piknik. Kmalu sta minila dva tedna in sestrici sta morali domov. Zajec Emil pa je obljubil, da bo prišel vedno, ko ga bosta potrebovali.

Daša Milinović, 3. a

Zajec Emil na kmetiji

Nekega popoldneva je postalo Gaji, Neži in zajcu Emilu zelo dolgčas. Odpravili so se v senik in se začeli obmetavati s senom. Čez nekaj časa so se vsi utrujeni ulegli, da bi si malo odpočili. Kmalu sta Gaja in Neža opazili, da je zajec Emil izginil. Zelo sta se prestrašili.

Začeli sta ga klicati in iskati. Iskali sta ga pri sosedih, ob potoku, na vrtu, na podstrešju, v gozdu. A o njem ni bilo ne duha ne sluha. Emil pa je medtem sladko spal v kupu sena. Ko sta Neža in Gaja prišli do konca ulice, je nanju zalajal hud pes čuvaj. Obe sta se psov zelo bali. Začeli sta teči. Neža se je spotaknila in padla. Ob tem je zadela žogo, ki se je zakotalila in prevrnila vedro. Močno je zaropotalo. Pes čuvaj je mislil, da so vlomilci, zato je začel glasno lajati. Neža in Gaja sta začeli hitro teči, pes pa kot strela za njima. Stekli sta v senik, pes pa za njima. Povzročili so tak hrup, da se je prebudil celo zaspanec Emil. Takoj jima je priskočil na pomoč. Skočil je pred psa, da bi ga zmedel. Takrat pa je od nekod pritekla še kokoš, ki je skočila na psa, zaprhutala s perutmi in spustila jajce nanj. Pes se je tako prestrašil, da je takoj zbežal. Gaja in Neža sta srečni stekli k zajcu Emilu in ga objeli. Skupaj so se zahvalili tudi kokoši.

»Kje si bil?« sta ga radovedno spraševali. On pa jima je vse razložil medtem, ko so jedli slastne babičine piškote.

Tamara Švent, 3. a

Sreča

Zakaj žalosten bi bil,
če sreča okoli tebe potuje.
Zakaj jezen bi bil,
če nihče okoli tebe ni jezen.
Zakaj resen bi bil,
ko pa se vsi okoli tebe lepo smehljajo.
In zakaj se ne bi smehljaj,
ko pa je vse tako lepo ...

Živa Kocijan, 3. a

Moč

Hitro steci do veselja, saj je v tebi močna volja.
Močnejši si kot kdo drug. Sam odločaš zase.
Sam prideš do sreče, če verjameš vase.
Sam življenje si ustvarjaš, pri tem ti nihče ne pomaga.
Ne pozabi: močna volja marsikaj stori.
In znanja ti nihče ne ukrade.
Ptič se izvali in vsak človek obleži.

Zala Sever, 3. a

Jakob Šabec, 5. d

Pomladna pesem - sonce vabi

Ko zvončki zacvetijo,
ptički žvrgolijo
in se otrok bojijo
zato, ker jih podijo.

Zunaj je spet veselo,
ker fantje imamo delo,
igramo košarko in nogomet.
Upam, da bom zadel prosti met!

Primož Avbelj, 4. c

Zapletena zgodba

Bil je nogometaš, po imenu Rudi. Star je bil 12 let in imel je mlajšo sestro Anjo.

Živel je v Črnučah in igral je za NK Črnuče. Bil je eden najboljših nogometašev v svoji skupini. Imel je najboljšega prijatelja Nejca. Z njim je Rudi cele dneve igral nogomet. Bil pa je tudi zaljubljen v punco iz njegove šole, vendar si ji tega ni upal priznati. Skratka, imel je popolno življenje.

Čez nekaj časa pa so nastali v družini veliki spori in težave, zato sta se starša odločila, da se bosta ločila. Mama se je odločila, da gre živeti k babici. Babica pa je živela v Nemčiji. Mama je vzela Rudija in sestrnico s sabo. Takrat se je Rudi zavedel, da ne bo več videl svojih prijateljev, ne bo igral za NK Črnuče niti videl Mete - to je bilo dekle, v katero je bil zaljubljen. Rudiju se je v tistem trenutku svet porušil na glavo.

Že takoj naslednji dan je moral spakirati stvari in odšli so v Nemčijo. Tam se je Rudi vpisal v šolo, vendar ga nihče ni hotel sprejeti v družbo. Bil je zelo žalosten, ker je pogrešal svoje stare prijatelje. In z jezikom je tudi zaostajal. Potem pa mu je mami v tolažbo kupila internet in takoj se je prijavil na facebook, da bi lahko ostal v stikih s svojimi starimi prijatelji.

Mama si je našla službo in lepo delala. Vse je bilo v redu, samo da se je mama zadnje čase zelo čudno obnašala. Nekega dne je neki moški prišel z njo domov. Mama ga je predstavila kot svojega fanta. Rudi je zato bil zelo žalosten, ker bi raje imel svojega pravega očeta. Vendar se je moral sprijazniti. A od takrat je mama vedno imela modrice. Vprašal jo je, kaj ji je, vendar je vedno iskala izgovore. Neke noči, ko je razmišljal o Meti, je slišal mamo in tega moškega, kako se kregata. Zelo se je prestrašil, zato je raje zaspal. Ko se je zbudil, je bila ura 11.00 in zamudil je v šolo. Zdelo se mu je čudno, da ga mama ni prebudila. Šel je v dnevno sobo, vendar tam ni bilo

nikogar. Res je bilo čudno. Ko pa je bil več dni sam, ga je postalo strah. Slučajno je preklopil TV na kanal A in videl novice o svoji mami, sestrici in babici. Pokazali so tudi tistega moškega, ki je bil v njihovem stanovanju. V bistvu je bil ubežnik. Ko je policija zvedela, da je Rudi sam, ga je takoj prišla iskat in moral je telefonirati očetu. Povedal mu je, kaj je bilo. Bil je zelo šokiran, a hkrati prestrašen. Rekel je, da pride z naslednjim avtobusom. Rudiju je bilo takoj lažje. Vendar še vedno ni vedel, kje je njegova družina.. Ko je oče prišel, ni bil sam. Z njim je prišlo polno detektivov, ki so preiskali celo mesto, vendar zaman, nobene sledi ni bilo. Čez nekaj mesecev je tudi policija obupala, ker ni bilo več upanja. Rudi se je vrnil k očetu.

Šel je spet v staro šolo, vendar ga je bilo zelo sram, hkrati pa je bil tudi zelo vesel, ker bo po dolgem času videl prijatelje. Ampak Rudi ni imel volje do življenja. Od njegove družine mu je ostal le še oče. Oče mu je pojasnil, da se bo moral sprijazniti, da jih ni več na tem svetu, vendar tega ni zmogel in vedno je imel upanje, da bodo prišli nazaj. Rudi se je vpisal nazaj v nogometni klub Črnuče. Minilo je več let in njegovo življenje se je nadaljevalo. Sprijaznil se je, da jih ne bo nikoli več videl.

Nekega večera, preden je šel spat, je razmišljal, da bo naslednji dan njegov rojstni dan. Dal bi vse, da pride nazaj njegova družina.

Ko je naslednji dan prišel domov iz šole, je naredil domačo nalogo in šel malo na facebook.

Ko je šel na klepet, ga je neki moški kliknil in ga izsiljeval, naj mu prinese denar, drugače ne bo več videl svoje družine. Vprašal ga je, ob kateri uri in na katerem mestu se naslednji dan dobita. Rudi je takoj poklical policijo in jim vse povedal. Policija je nemudoma ukrepala. Naročili so mu, da se zmeni z njim, kdaj in kje se dobita, oni pa bodo stražili in ga ujeli. Tako je tudi bilo.

Rudi je prišel pred nakupovalno središče. Zagledal je tistega gospoda, ki je bil pri njih doma. Ko mu je hotel dati denar, ga je policija prijela in ga prisilila, da pove kje je Rudijeva družina. Ni imel izbire, zato je povedal. Takoj so odšli po babi, mami in sestrico.

Ko jih je Rudi zagledal, jih sploh ni prepoznal, kajti Anja je bila že velika punca, mama se je postarala, babi pa je ostala kar ista.

V bistvu sploh ni bilo važno. Bil je vesel, da je bil spet ob družini. Mama in ata sta se spet pobotala in sklenili so, da bodo živeli skupaj, z njimi pa tudi babica.

Ko je Rudi šel v svojo sobo, mu je zazvonil telefon. Pogledal je na telefon in videl, da mu je Meta napisala, da bi ga rada videla, ker ga že pogreša. Kako je bil vesel, ker ga je končno opazila.

Ko je šel spat, je razmišljal, da je bil v bistvu to njegov najboljši rojstni dan na svetu.

Sonce

Živeli sta sestri po imenu Ana in Maja. Imeli sta veliko skupnih stvari. Med njimi tudi sončne dni in poletje. Zelo radi sta se igrali v sončnih dneh in jih izkoristili kar se da najbolje. Neznansko radi sta hodili na morje.

Nekega dne so šli na morje. Hoteli sta iti takoj v vodo. A na žalost je bila mrzla in mračilo se je že. Oče in mati sta rekla, da bosta šli jutri popoldne. Ana in Marija sta komaj čakali popoldneva. Hitro se je danilo. Ana in Maja sta pojedli zajtrk, ob 12-ih je bilo kosilo. Ko so pojedli kosilo, so se šli kopat.

Čez nekaj dni so šli nazaj domov. Ana in Maja sta izkoristili zadnji dan počitnic, ko ju je mama poklicala, naj prideta iz vode in naj gresta pod tuš in da gredo domov. Ana in Maja sta rekli škoda, ker že gremo.

Jaz tudi komaj čakam, da grem na morje...

Julija Drnovšek, 4. b

Jaz klovn

Sem klovn Henrik. Že na daleč me spoznaš po skuštranih laseh, pisanih oblačilih ter čevljih, ki so podobni čolnu. Rad si žvižgam in pojem.

Obiskujem šolo za klovne, kjer se učimo razne akrobacije. Od vsega imam najraje hojo po vrvi. Ko sem bil še majhen klovn, sem sanjaril o tem, kaj vse bom znal, ko bom velik.

Pred petim rojstnim dnevom sem mislil, da že obvladam vse norčije. Postavil sem dva stola in med njima navezal vrv. Splezal sem na stol in začel hoditi po vrvi. Seveda se je stol prevrnil, jaz pa sem padel na tla in se udaril v glavo. Mama je takoj ukrepala in me peljala k zdravniku. Hudega ni bilo, le velika buška mi je zrastle iz glave. Tako sem se ustrašil, da sem se odločil, da se bom vpisal v šolo za klovne.

Izkazalo se je, da sem se odločil prav. Zdaj sem star že 12 let, in v šoli smo se naučili skoraj vse akrobacije, o katerih sem sanjal, v hoji po vrvi pa sem najboljši učenec na šoli.

Blaž Rotar 4. b

Pomlad

Zima je odšla,
a pomlad je prišla,

so ptički prileteli,
a sneg se je stopil.

Pomlad je zapela
in otroci se igrajo,
sonček je posvetil
in snežak se je stopil.

Benjamin, Ado, Nik, Matija, 4. b

Pomlad prihaja

Pomlad prihaja, prihaja pomlad,
so ptički žvrgoleli in pesmico zapeli.
Pomlad prihaja, prihaja pomlad,
so zvončki zacveteli in pomlad naznanili.

So metuljčki prileteli
in tulipani zacveteli.
Listi ozeleneli
pomlad so naznanili.

Pomlad prihaja, prihaja pomlad.

Kaja, Zala S., Tara, Sara, 4. b

O, ti pomlad prelepa

O, ti pomlad prelepa,
kako si zacvetela,
kako lepo zapela.
O, ti pomlad prelepa.

Kako lepo pojejo ptičice,
kako lepo cveti narava,
pomlad ima najlepše rože,
o, kako rad imam pomlad.

Anastazija, Nejc, Maruša, Julija, 4. b

Vesela ptičica

Ptičica je priletela,
je na veji obsedela,
tam zapela je tako,
kako ji je lepo.

Ker pomlad prihaja,
ptičica osvaja,
tako lepo žvrgoli,
da njen ptiček prileti.

Gaj, Andraž, Jakob, Matej, Stefan, 4. b

Čudežne superge

Nekoč je živel reven fant, ki je zelo rad igral košarko. V prostem času je vedno na igrišču igral košarko.

Nekega dne je s svojimi prijatelji Juretom, Jakom in Blažem spet igral košarko. Ko je žogo vrgel na koš, so se mu superge strgale. Košarko je zato igral kar bos. S prijatelji so dolgo metali na koš. Ko so se vračali domov, je na poti našel superge. Na njih je pisalo Michael Jordan. To pa niso bile čisto navadne superge! Bile so čudežne, saj je v njih košarko igral odlično. S prijatelji se je zato prijavil na turnir. Kljub utrujenosti so premagali veliko klubov. Čudežne superge so jim pomagale k dobrim rezultatom.

Bili so tretji in kmalu je deček igral za zelo dobra moštva. Njegova družina ni več živela v revščini. Deček je z igranjem košarke zaslužil toliko denarja, da je pomagal tudi drugim revnim družinam.

Rok Avbelj, 4. b

Uganka

Čez eno luknjo greš noter,
čez dve luknji greš ven,
ko si zunaj, rečeš:
»Zdaj sem pa res noter!«

Nik Medica, 4. b

Dve uganki

Živi v džungli in je pogosto zelene barve. Ima grbasto kožo in ima velik gobec.

Plava v vodi, da lažje zasači svoj plen.

Zelo dobro se zna zlit z okolico in na kopnem se plazi.

Ima dolg rep z njim se oprime vej na drevesu. Je rjave barve in rada pleza na drevesu.

Ima gobček podoben človeškim ustom.

Rada je banane, ki si jih nabere na palmi.

Zala Lotrič, 4. b

Luka Batić, 8. c

Pesniška delavnica za Rdeče kapice v 5.a razredu

Nekoč se Rdeča kapica
je skozi gozd odpravila,
da bi obiskala babico
in ji odnesla malico.

Ko že skozi gozd hiti,
prijazno volk jo ogovori:
»Kam pa kam se ti mudi?«
»K babici«, mu odgovori.

Volk prišel prvi je do nje,
prevaral staro babico,
živo jo požrl,
nato pa še Rdečo kapico.

Mimo lovec prišel je,
zaslišal je smrčanje.
Čudno se mu zdelo je
to babičino dihanje.

Pogleda, kaj se tam godi,
pa volk na postelji prav mirno spi.
Ptičica mu razloži,
kaj z babico in Kapico se godi.

Volku hitro trebuh odpre
in notri dekleti uzre.
V trebuh mu kamenje naloži
in ga zakrpa en, dva, tri.

Ko se volk prebudi,
ga huda žeja muči.
Ko se nad vodnjak nagnil je,
ga ta potegnil vase je.

Nika D., Lara, L., Anela, Maša

Bila je Rdeča kapica,
ki k babici v gozd je šla.
Tam je volka srečala.
Volk ji povedal je,
da v gozdu rastejo jagode.
Potem je šel do babice
in urno jo pojedel je.
Ko potrka Rdeča kapica,
še njo volk pomalica.
Kmalu lovec prihiti do hišice
in vidi volka skozi okence.
Lovec reši babico in Rdečo kapico,
na koncu pa vse dobrote pojedo.

Lucija, Špela B., Nika
K., Špela J.

Živela je Rdeča kapica.
V košari je nosila nekaj dobrega.

Po stezi je hodila
in se volka razveselila.
Vprašala ga je za bližnjo pot,
da bi babici prinesla veliko dobrot.

Rdeča kapica hiti,
a volk jo prehiti.
Ko je babico pojedel,
se je odločil,
da bo še Rdečo kapico snedel.

Prišla je Rdeča kapica,
za volka dobra papica.

Rdeči kapici se zdi,
da ima babica velike oči.

Rdeča kapica kriči,
a lovec volka ustreli.

Vsi so veseli
in upamo, da niso debeli.

Iz omare je padel lonec
in pesmi je konec.

Vid

Izlet v London

Čakali smo na letališču v Trstu. Letalo je priletelo. Z očkom sva vstopila in sedla na določena sedeža. Vzleteli smo. Leteli smo visoko nad oblaki. Pod sabo smo zagledali velik kraj. Bil je London. Oči mi je povedal, da bomo spali pri prijateljih in si ogledali mnogo zanimivosti.

Prvi dan smo šli z našimi prijatelji Pito, Karlom, Harrisonom in Finleyem v muzej naravne zgodovine in znanosti. Nato smo si ogledali še muzej voščenih lutk. Tam so bile postavljene na ogled samo znane osebnosti, kot sta Michael Schumacher in David Beckham. V kleti pa so bili serijski morilci.

Na začetku me ni bilo nič strah, ko pa smo vstopili, sva z očkom videla prave ljudi, ki so skakali s stropa in iz zaporov ter nas strašili. Tako sem se prestrašil, da sem očiju skočil v naročje. Zunaj sem si močo oddahnil.

Naslednji dan je bil na vrsti mestni nogometni derbi med angleškima prvoligašema Arsenal in Chelsea. V drugem polčasu je William Gallas zadel gol za Arsenal, ki je na koncu zmagal z 1:0. Z očkom sva bila zelo vesela, saj sva navijala za ta klub. Nato sva šla nazaj k prijateljem. Zjutraj sva že "pakirala kufre", kot se temu reče, in se odpravila na letališče.

Spet sva nekaj časa čakala, nato pa vzletela. V dveh urah sva bila že na Brniku. Tam sta naju čakala mami in bratec. Zelo sem ju pogrešal. Čeprav sem komaj čakal, da pridem domov, bi še kdaj rad šel na podoben izlet.

Jakob Stanič, 5. a

Pripoved o doživetju

Vsako poletje nestrpno pričakujem odhod na morje. Najraje se odpravimo taborit v avtokamp. Tako je bilo tudi pred dvema letoma, ko je očka kupil novi čoln.

Tisto jutro sva se z očkom odpravila na bližnji otoček. Mamici se ni ljubilo z nama, ker se je raje v miru sončila. Z očkom sva uživala na čolnu. Bila sva ravno na polovici najine morske poti. Voda je bila zelo čista. Bilo je polno morskih ježkov. Bilo mi je vroče. Očku sem sem rekel, da bom skočil v vodo. Ustavil je čoln. Skočil sem in od bolečine zavpil. Ker voda ni bila dovolj globoka, sem se nabodel na ježeve bodice. Bodice sem imel na obeh podplatih. Zelo me je bolelo. Ko sva prispela nazaj, me je očka odnesel k mamici. Mamica mi je s pinceto dve uri pulila bodice in se jezila na očka. Očka je bil zelo žalosten, saj je mislil, da je voda globoka.

Tako sem to poletje spoznal, da nikoli ne smem skakati v vodo, če nisem prepričan v njeno globino. Izkušnja je bila res boleča.

Nejc Ahlin, 5. a

Pepelka

Lepa mlada deklica, lepa kot princeska,
v gradu živela, je srečo imela.

A revna ta deklica, lepa kot rožica,
je željo imela.

»Bi videla princa, plesala bi z njim,«

si deklica želela vse je te dni.

Pa pride lepa vila
pomagat deklici,
da princa bo videla,
da ji bo željo izpolnila.

Čira in čara, pa čudež naredi
in mala princeska na dvorec odhiti.

Princ jo že čaka, gleda prelepo,
ker lepše deklice videl ne bo.

A deklica steče in čevelj izgubi,
princ pa žalosten za njo odhiti.

A deklica zala zbežala mu je,
a čeveljček lep pri njemu ostal je.

Princ pa zaljubljen bil do ušes:
»Našel jo bom, pa če pridem do nebes.«

In princ jo je našel, deklico lepo
in poročil se z njo je čisto za vedno.

Anja Grah, 5. d

Janko in Metka

Janko in Metka izgubila sta se,
našla sta hiško, najedla sta se.

Hiška iz sladkarij vsa je bila,
a v njej zlobna čarovnica je prebivala.

Čarovnica ujela ju je
in Janka v kletko zaklenila je,
Metka pa zanjo delala je.

Čarovnica je Janka hotela pojesti,
v peči ga speči,
a Janko v peč ni hotel več zlesti.

Metka ni znala prižgati peči,
zato mu čarovnica na pomoč priskoči.

Metka je v peč čarovnico potisnila
in za njo vratca zaloputnila.

Janko in Metka sta hitro zbežala,
saj zelo sta se bala.

Nika Pregelj in Maša Štihec, 5. d

Nemo

Nemov prvi šolski dan
in že ga je ujel potapljač sam.

Dori riba očka je
spoznal še isti dan.

Nemo v akvariju bil je zaskrbljen,
očka pa ga je iskal
in ves svet je obiskal.

A očka Nema našel je
in srečno domov odšel je.

Laura Bitenc in Lara Harmel , 5. d

Angleške rožice

Štiri male deklice,
v šolo so hodile
in bile so nagajive.

Bini bile so nevoščljive,
saj zelo lepa je bila.

Neko noč so sanjale deklice o njej,
saj bila je pridna, od malega naprej.

Bino so povabile, na tortico in čaj
in postale najboljše prijateljice od zdaj.

Sara Ferko in Kristina Krstić, 5. d

Dvanajst bratov

Kralj in kraljica imela
dvanajst sta otrok,
fantje so bili vsi.

Deklica trinajsta se je rodila,
bratje raje v gozd so zbežali
kot da bi jih umorili.

Deklica je v gozd zbežala
in hišico poiskala,
bratje našli so jo skupaj,
kuhala jim rada je
in postregla jim je vse.

Utrgala je dvanajst lilij,
s tem brate umorila je,
ona vedela ni tega,
krokar ji je povedal vse.

Dvanajst mesecev molčati mora,
če molčala ona bo,
s tem brate rešila bo.

Ker besedo je spregovorila,
brate je rešila,
a sebe umorila.

Eva Dobrovoljc in Eva Jakša, 5. d

Kenguru

Bil je ta prav, smrček rjav, je skočil
na cesto in mama je skoraj iz
njega naredila pesto.

Joj, res je ta prav, kengurujček igriv,
vesel in radoživ.

Zaželel sem si, da me boža
njegova mehka koža.

A skočil je mimo mene in s ceste,
saj na jasi ga je čakala
mama, da veste!

Luka Racman Knez, 6. d

Mrož

Ko naš mrož na plaži je ždel, v vodi zagledal je ribico. Šel je do nje in jo prosil
za roko.

Njen odgovor je bil ne, ker je mislila, da ga požreti če. Užaljen je bil stric Mrož
in bolj ko se je trudil, bolj ga je sovražila.

Nekoč je ribico ujel sam presvetli ribič Pepe. Ko Mrož zagledal je svojo ljubo
na vrvi viset, mahnil je Pepeta in ribico vrgel nazaj v vodo.

Oh, rib'ca mu b'la je hvaležna zelo, zato je Mroža poljubila na uho.

Oliver Švent, 6. d

Mama in oče

Moj oče in mama,
sta ena sama.

Moja mama kuha, pere, lika,
da vse je čisto in se svetlika.

Na mizi je večerja en dva tri,
mama pa že po mojo sestro v glasbeno leti.

Moja mama za vse skrbi,
In tudi zdaj,
ko smo velike,

se ji zdi,
kakor, da čas ne teče in ne beži.
Moj oče tehnik je velik,
da v naši hiši mrgoli,
električnih stvari.
Moj oče in mama,
sta res ena sama.

Gaja Đukić, 6. d

Moja mama

Moja mama je prava mama,
ima rjave lase in oči,
rada mi peče razne jedi.

Zelo rada jo imam,
saj je ena sama.

Mama hvala za vse, kar si mi dala.
Vem, da ti je na čase težko,
zato oprostite za vse slabe stari.

Včasih me kregaš, ampak ti veš zakaj,
saj rada me imaš.

Na čase, ko mi je težko mi vedno pomagaš,
daješ mi nasvete za vedno.

Z očkom rada se imata,
in skupaj rada me imata.

Nana Brguljan, 6. d

Mrož

Gospod Mrož nekega dne na plaži sreča gospodično Ribo. Prav mislite. Vanjo se je zaljubil že na prvi pogled. Takoj ji je šel kupit rože in jo vprašal, če bi šla zvečer z njim na večerjo. Odvrnila je, da ji ni do večerij in da ima raje

kosila. Naslednji dan jo je povabil na kosilo. Zopet nič. Tretji dan pa ji je na plaži kupil kar sladoled in gospodična Riba je bila zelo vesela.

Kmalu je gospod Mrož izvedel, da se mora vrniti domov. Gospodična Riba mu je rekla, da ga pokliče in povedala mu je tudi, sicer z malo pomisleki, a vendar, da je tudi ona s polarne zime. Tam je bila hči kralja in je pobegnila. Povedala mu je tudi zakaj je odšla: poročiti bi se morala z gospodom Rakovico. Gospod Mrož je sklenil, da ostaneta tam, saj so mu v Portorožu že nekaj časa ponujali službo. Kmalu sta se poročila in imela mnogo otrok.

Gospa Riba pa je po dolgem času zbrala pogum in pisala svojemu očetu v kraljestvo. Razložila mu je, zakaj je pobegnila ter, da se je tam (v Portorožu) poročila in ima veliko otrok.

Oče jih je nato z veseljem povabil v kraljestvo, saj je bil bolan in ni imel drugih otrok razen Ribe, ter posledično ni imel drugih prestolonaslednikov. Vsi so radi prišli v kraljestvo in živeli so srečno do konca ribjih dni.

Laura Markuš, 6. d

Mami!

Moja mami zlata je,
ne, še boljša od zlata.
Besede na svetu ni,
ki opisala mojo mami bi.

Kadar hudo mi je,
h sebi stisne me.
Kadar pa kakšno ušpičim jo,
se kar hiša trese.

Mami rada me ima,
zame naredila bi vse;
zato ji to voščilo dam,
ter povem, da
RADA JO IMAM!

Laura Markuš, 6. d

Jožef Mrož

Ko se je Jožef Mrož tretji dan počitnic spet odpravil na plažo je s sabo vzel brisačo in kopalke, saj se je odločil, da bo tudi on zaplaval.

Šel je čez mesto in se nastanil na plaži Portoroža. Po nekaj urah sončenja je zaplaval v toplo slovensko morje. Kak kilometer od obale je pod vodno gladino zagledal mladenko Ribo, ki se je potapljala s svojimi prijateljicami. Zaradi njene lepote se je takoj zaljubil. Tudi sam je poskusil priti tako nizko pod vodo, a je moral vsakič, ko se jim je približal, spet po dihanje nad morskou gladino. Odločil se je, da bo gospodično Ribo počakal na plaži. Šel je iz vode in se ulegel na ležalnik, ter čakal...

Ko se je Jožef Mrož zbudil, je bilo že pozno popoldne. Hitro je pospravil vse svoje stvari in se preoblekel. Takrat pa so iz vode prišle tri majhne postavice. Bile so Riba in njene prijateljice, oblečene v večerne obleke, namenjene proti mestu. Mrož jim je sledil. Ko so prišli do glavnega trga so se razdelile. Riba je odšla nakupovat, ostale pa so šle v slaščičarno na sladoled. Mrož je pohitel k Ribi in jo vprašal, če bi odšla z njim na sveže pečenega lososa. Povedala mu je, da rib ne je in da sedaj nima časa, saj mora kupiti darilo za svojo sestro iz Kopra, ki se je poškodovala v tamkajšnji luki. Jožef Mrož je poklapan odšel nazaj v hotel, kjer se je odločil, da bo še enkrat poskusil naslednji dan.

Zbudil se je že ob osmih (kar je pri mrožih zgodaj) in si umil zoba. Po zajtrku je spet vzel kopalke in brisačo ter se odpravil na plažo, kjer je sonce že pripekalo. Hitro se je spravil v vodo in oprezal za gospodično Ribo. Našel jo je samo, daleč od obale. Povabil jo je na večerjo brez rib. Riba je privolila in tako sta se res zvečer dobila v gostilni Antiriba, kjer nimajo na meniju nič drugega, kot le vegetarijansko morskou hrano. Po večerji sta šla še v disko, kjer sta se naplesala. Po plesu je morala Riba oditi, saj je bila s svojimi prijateljicami dogovorjena v Piranu. Ves srečen je Mrož prišel domov v hotel in se ulegel na posteljo.

Naslednji dan je Jožef vstal dokaj pozno in odšel na plažo šele opoldne. Spet je zaplaval v Jadransko morje, kar pa je videl, ga je tako presenetilo, da je mislil, da sanja. Njegova ljubljena, gospodična riba je nezavestno ležala na dnu morja. Iz njene desne plavuti se je cedila kri. Mrož jo je hitro pobral in jo z največjo hitrostjo odnesel na plažo ter poklical reševalce. Čim so prišli so jo pobrali in jo odpeljali v bolnišnico.

Ko je riba izvedela za pogumno dejanje Jožefa Mroža, ga je vzljubila in tri mesece po nezgodi sta se poročila. Jožef Mrož je ostal v Portorožu in še sedaj stanuje v sobi 102, če še ni odplaval morskim globinam naproti.

Staš Kramar, 6. d

Tabor Radenci

V ponedeljek smo po nestrpnem pričakovanju prišli v dom Breza, se porazdelili po sobah in pojedli kosilo. Kasneje smo se odpravili na ogled Radenske stene, ki je trajala dve uri. Utrujeni smo zaspali, in se po dolgi noči zbudili v nov dan. Sledila je telovadba. Po zajtrku so sledile aktivnosti npr. plezanje, orientacija in orientacijski tek, lokostrelstvo ... Do kosila so se vsi dopoldnevi odvijali enako. Po kosilu smo imeli prosti čas, ob večerih pa so bile zelo zabavne urice npr. izdelava mask, pinkponk, spoznavanje kače Njutna in ptičjega pajka Sahare. Spekli smo tudi belokranjsko pogačo, izdelali pisanice, vazelin - Labelo za ustnice ... Cel teden so nas spremljali tudi Velenjčani, s katerimi smo se že po drugem dnevu ujeli. Tukaj nam je zelo prijetno, še kdaj se bomo vrnile.

Maša, Lara, Lara, 7. b

V ponedeljek, 28. 2. 2011 smo se s 7. b razredom odpravili v šolo v naravi v ČŠOD Radenci. V ponedeljek po naselitvi smo odšli na krajši pohod, zvečer pa smo si ogledali živali v domu. Ogledali smo si kačona Njutona in ptičjega pajka po imenu Sahara. V torek smo imeli plesanje, orientacijo ter spoznavanje rastlin. Zvečer smo imeli družabni gledališki večer. V torek se mi je najbolj vtisnil v spomin orientacijski tek. Pri teku mi je bilo všeč, saj je vladala velika zmeda in smo ponesreči pretekli celo vas. Bilo je zelo smešno. Danes, v sredo, smo imeli daljši pohod, po katerem smo bili vsi kot ubiti. Noči so zelo zanimive, ker so temne in polne hrane, ki jo je na žalost skoraj zmanjkalo. V šoli v naravi mi je super (če odštejemo pohode) ...

Aleks Tepič, 7. b

Dom Breza v Radencih

Smo v domu Radenci v šoli v naravi. Dom se nahaja v Radencih v Beli Krajini.

V Beli Krajini je veliko jam, v katerih so našli črno človeško ribico ali Proteus Angineus - parkelj. V domu imajo veliko živali kot so skakači, kače, ptičji pajki, morski prašički, ribe in paličnjaki. V domu gostuje tudi druga šola, ki je iz okolice Velenja. V domu imajo plezalno steno, po kateri smo že plezali.

Moje mnenje o domu je, da nima veliko sob, ampak je zelo zabaven, ker se zmeraj nekaj dogaja.

Luka S., 7. b

Naš tabor

Ta tabor super je in sega vse do hrvaške meje.

Ako pride učitelj Tine, naš čas hitro mine.

Bonbone jemo dneve in noči, da želodec nas boli.

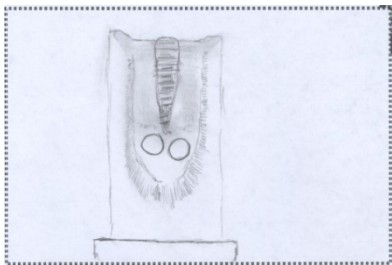
Oblak nad nami nam grozi, da kmalu mokri bomo vsi.

Radenci tam v Beli krajini stojijo, ko jim v avtobusu rečemo "adijo!"

Tamara D., Lana M.R., Alja E., Maruša K., 7. b

Razmišljanja o kipih na Formi vivi v Seči - Tabor 7.a in 7. c

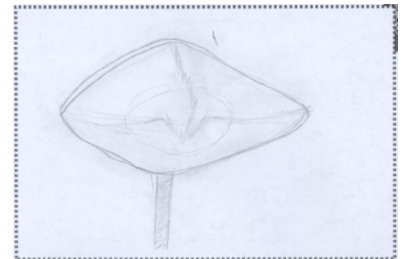
Forma viva 1967, Sarić Miša, Jugoslavija
OPICA LEMUR

Leta 1967 so svet obdajali ljudje, ki so verjeli v svete opice. Opice so bile zanje življenjsko pomembne. Če si se prekril z njihovo kožo, naj bi bil večno mlad. Ljudje so delali to vsak dan. A ko se to nekega leta ni zgodilo, so ljudje mislili, da delajo kaj narobe. Leta in leta so iskali pravo opico, naposled so jo našli. Opico lemur. Samo ena je bila. In tista ena je rešila življenje poglavarjevi hčeri. Vrač tiste vasi so povedali, da morajo njegove kosti za vedno ostati na istem mestu. In to se je zgodilo.

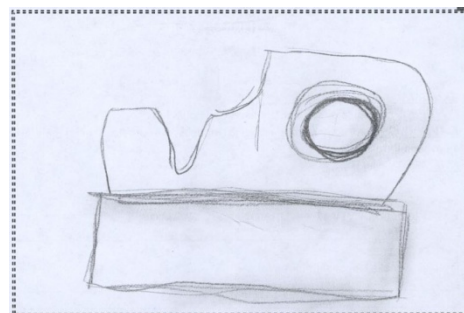
Forma viva 1961, Ivan Sabolić, Jugoslavija
VESOLJEC

Enooki Zoki je maršovec z Venere. Prijatelji ga niso marali in so ga porinili z Venere v vesolje. Dolga leta je taval po vesolju in naposled pristal na Zemlji. Na žalost pa je ob pristanku okamnel in mi vsi upamo, da bo oživel.

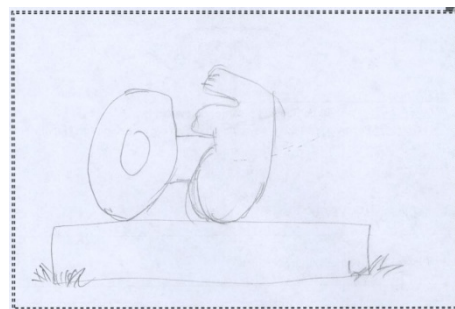
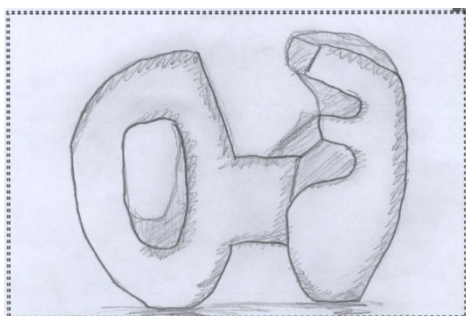

Forma viva 1963, Rchiam, Izrael**»STOJALO ZA SELOTEJP«**

Stojalo za selotejp po imenu Kip, je odšlo na počitek v Slovenijo. Rezerviralo si je hotel Plaža v Portorožu. Odšel je na sprehod, vendar je srečal čarovnico Uršulo, ki ga je povečala v ogromno stojalo. Nekaj let prej pa je velikansko mizo spremenila v kamen. Stojalo se je odločilo, da se bo posončilo na kamnu. Prihrumela je Meduza in ga za vedno spremenila v kamen – kjer stoji še zdaj.

Forma viva 1962, Kratochvil Jovan, Jugoslavija
PREVRNJENA GOBA

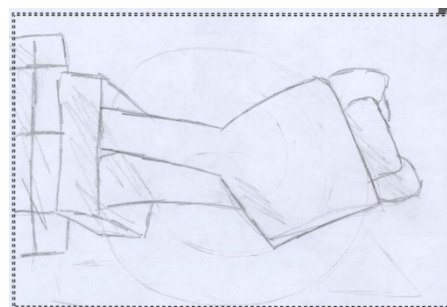
Nekega dne so se otroci igrali v gozdu in našli nenavadno gobo. Blizu gobe so si zgradili bunker. Čez 30 let so se stari prijatelji vrnili v stari bunker. Opazili so, da je goba nenavadno velika. Prav to noč je bila burja in ker je bila goba prevelika, se je prevrnila. Tako dolgo se je sušila, da je otrdela in se spremenila v kamen.

Forma viva 1962, Kratochvil Jovan, Jugoslavija**KLJUČ**

Nekoč je živel velikan. Izdelal si je svoj ključ, s katerim je lahko odprl svojo skrinjo zlatnikov. Ključ ni odprl skrinje, zato ga je odvrigel v vodo. Zatem je prišel Tito in našel ključ. Tako je našel zlatnike in obogatel. Ampak ključ je imel čarobno moč in zlatniki so se spremenili v blato, ključ pa je okamnel.

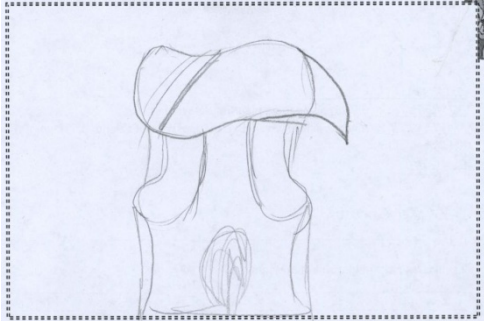
MizuiYasuo, Japonska
NOGE IN ZADNJA PLAT

To je zadnja plat velikana. Šel je na sprehod in se stepel z drugim velikanom. Tako sta bila jezna, da je začelo deževati. Udarila je strela in enega od njih spremenila v kip.

Forma viva 1963, David Hayes, ZDA**BOLJE KAPA KAKOR KRILA**

Po nebu je letel orel. Letel je čez fronto in zadela ga je strela. Strmoglavil je v dolino sredi bojnega spopada. Rusi so ga prijeli, ker pa je imel hudo poškodovana krila so mu jih odrezali, da ne bi trpel tako hudih muk. Da bi ga zaznamovali kot svojega, so mu naredili čepico. Poslali so ga na pot, da bi prinesel podatke do zavezniških sil. Med postankom je sedel na kamen in ni nikoli več vstal. Takrat ga je objela skala in ni ga več spustila.

Modna omara

Naredila sem modno omaro. Z njo sem nastopila na tekmovanju raziskovalnih nalog.

Še opis omare:

- je piramidaste oblike,
- namesto polic sem dala vrteče kroge,
- ko leva vrata odpreš se prižgejo 3 lučke ,
- je bele barve.

Povzetek ankete

- Odziv učencev in učiteljev je bil pozitiven,
- večina bi jo uporabljala za nakit in v predsobi,
- večina bi jo kupila, a bi bila izguba (čas+40€).

Pri delu sta mi pomagala g. Milan Gaberšek in stric Andrej.

Če želite videti omaro, si jo lahko ogledate v tehniški učilnici.

Manca Kutnjak, 7. c

Gledam v daljavo,
in vidim ptico pravo.
Ptica ta je res velika,
a na nebu le kot pika.

Ko jo gledam,
se zavem,
da ljubiti,
te ne smem.

Sedaj, ko je pristala
in ko stoji na tleh,
želim, da kakor ptica,
gledala bi tvoj nasmeh.

Hodim po cesti,
vsa je blatna,
in v naglici,
ne opazim platna.

Na platnu piše tvoje ime,
ki zdaj sploh ne zanima me.

Doria Janša, 8. b

Kako poskrbeti za domače ljubljence v zimskih časih?

Ljudje pozimi pazimo predvsem na zasnedenost cest ter vremensko napoved. Malokdo pa se v tem letnem času pozanima tudi o tem, kako skrbeti za naše ljubljence, ki so v tem času občutljivi - še posebno tisti, ki se potikajo okoli hiš. To so na primer psi, ki prebivajo v pasjih hišicah ali kletkah, ali pa mačke, ki se rade potepajo.

Pri živalih, ki živijo zunaj hiše, moramo paziti, da imajo predvsem toplo in suho zavetje pred mrazom. Če kuža živi v železni kletki, lahko to pokrijemo s staro odejo in tako ogrejemo prostor v njej. Nikoli se ne smemo zanašati na psičkovo dlako. Tudi če je ta zelo košata, mora kuža vedno imeti dostop do zavetja. Potrebno je tudi poskrbeti, da jim ne zmrzne voda ali hrana. Tudi na sprehodih moramo biti pozorni na zimske razmere. Treba se je izogibati soljenim cestam, saj lahko sol poškoduje že tako premražene tačke. Med gozdnimi pohodi lahko psu nadenemo posebne plašče, ki preprečujejo mraz ter lepljenje dlake, ali pa kužku po sprehodu namenimo malo več pozornosti,

ter mu izčešemo sneg iz dlake. Kopanje je prezahtevno delo za vsak dan in psom škoduje, saj topla voda uničuje dlako.

Zanimivost:

Tudi ptice potrebujejo našo pomoč, da preživijo mrzle dni. V primeru, da ptice hranimo s pomočjo krmilnic, je pomembno, da je ta izdelana iz lesa in da ima streho, ki zaščiti hrano pred snegom, dežjem in vetrom. Ptice ne hranimo s hrano, ki je bila soljena ali kuhana, niti s kruhom, namočenim v mleko, ki lahko povzroči, da se jim napihne trebuh in poginejo. Najboljše je kupiti že pripravljeno hrano, mešanico sončnih semen ali prosa. Lahko pa tudi nastavimo sveže sadje, ovsene kosmiče ali rozine.

Katja Rozman, 8. c

Neža

Sanje se uresničijo

Nekega lepega poletja, ko so vse rože cvetele in je sonce žarelo, je pod listom majhne rožice ležala ličinka. Minilo je nekaj dni in iz ličinke je prilezla majhna zelena gosenica. Bila je zelo radovedna in rada se je sprehajala po vrtovih, gledala liste in občudovala rože. Ko je gledala svoj odsev v kapljici, ki je ravno padla z neba na list, si je zaželela, da bi bila lepša. Mogoče, da bi bila kot ptica ali pikapolonica ali pa ... metulj.

Ko se je nekega jutra ravno prebudila, je zaslišala neko čebljanje. Ni vedela kaj je, zato je splezala po roži in na cvetu zagledala čbelico, ki je nabirala med. Gosenica jo je vprašala: »Kdo si pa ti?« Čbelica je odgovorila: »Jaz sem čbelica Cvetka. In kdo si ti?« »Gosenica,« je rekla gosenica. »Kaj nimaš imena?« jo je vprašala čbelica. »Ne,« je žalostno odgovorila. »Te lahko kličem Zelenka?« je vprašala čbelica. Gosenica pa je vprašala: »Zakaj Zelenka?« »Zato, ker imaš tako lepo zeleno barvo,« je odgovorila. »No prav,« je rekla gosenica in se nasmehnila. Čbelica je rekla: »Kaj če ti pokažem svoje prijatelje?« in že zletela nekam v travo, da ji je gosenica komaj sledila. Ko sta prišli do tja, je gosenica zagledala pikapolonico, kobilico in polža. Čbelica Cvetka je predstavila prijatelje gosenici. Rekla je: »To je pikapolonica Pikica in kobilica Rozi in polž Zvonko.« Potem pa je še dodala: »In to je gosenica Zelenka.« Ker so bili vsi novi prijatelji tako radovedni kot gosenica, so se odločili, da bodo raziskovali po vrtu. Naslednji dan je spet odšla na isti vrt in slišala, kako se kobilica in pikapolonica pogovarjata o njej. Govorili sta o tem, kako čudna je in da tudi leteti ne zna, niti skakati kot kobilica ali nabirati medu kot čbelica.

Gosenica je užaljena legla na list in v solzah zadremala. Ta spanec pa je bil dolg, saj se je spremenila v bubo. Prijatelji jo potem dolgo nikjer niso našli, zato jih je že skrbelo za njo. Večkrat so jo iskali, a je niso našli. Minilo je nekaj dni in iz bube je prikukal čudovit metulj. Zletel je k svojim prijateljem. Skoraj niso verjeli, da je ona, a vendar jih je prepričala, potem pa poletela visoko v zrak in poletavala po cvetovih. Zelo je bila vesela. Vsak dan se je še naprej igrala s svojimi prijatelji in skupaj so raziskovali po vrtu.

Veronika Pečar, 9. c

Sanje se uresničijo - Moja zgodba <333

Vedno sem živela v oblakih. Pa naj je bilo to v šoli pri pouku matematike, v kopalnici pri umivanju glave, v sobi sredi domače naloge, ali v službi, ko sem sanjala o popolnosti moje preiskave - sem namreč forenzik.

Nad tem sem se navdušila, ko sem bila še v šoli, ko sem gledala najljubšo kriminalistično serijo. Vedno me je zanimal kriminal, čeprav mojim staršem to ni bilo všeč. Vedno so mi govorili: »Ah, daj ne sanjaj Lina, na televiziji je vse drugače kot v resničnosti. Kaj, če bi se ti kaj zgodilo. Kriminal je huda stvar. Prosim, bodi pametna, ker ...« Vedno sta nasprotovala, če sem jima to povedala bolj odločno, sicer pa sta bila prepričana, da so to še ene moje sanje. Jaz sem jih vedno imela veliko. Ko sem bila majhna sem si želela raziskovati piramide ali poleteti v vesolje. Imela sem tudi zelo dolgo obdobje, ko sem si želela postati igralka. Saj, da sem forenzik, bi starše še nekako pregovorila, da mi plačajo šolo. A, ko sem jima povedala svojo dolgo zamišljeno idejo, da bom po koncu študija odpotovala v Ameriko, kjer se bom soočila s pravimi primeri, sta bila popolnoma proti. Rekla sta, da mi ne bosta plačevala šole, da se podam v smrtno nevarnost. Pustila sta me na cedilu. GROZA!!! Bila sem popolnoma na tleh, kako mi lahko uničita sanje! Ker pa nisem imela dovolj svojega denarja, da bi si v tujini plačala šolo, sem ga pač morala zaslužiti. Nisem imela ideje, kje naj začnem, pri sosedovem cucku ali pri vrtu moje babice Zofke - ta je namreč zares velik. Sama tako ali tako ne more, zakaj ne bi jaz. Nagrada pa je zagotovljena, saj pri starejših ljudeh preprosto dobiš denar. Toda za to bi v celem poletju zaslužila maksimalno 150 €.

Kje naj dobim še ostalih 1850€? Toliko je namreč stalo leto na tej šoli. In ko bi bil to edini problem, sem se poleg tega morala zaljubit še v Alexa, fanta iz 4. c razreda Gimnazije Bežigrad. On je najlepši fant, kar sem jih kdaj poznala in Zac Efron je proti njemu prava grdoba. Stvar je bila v tem, da še nisem govorila z njim in tako ali tako sem vse že zamudila. Čez poletje gresta moja starša namreč za dva meseca v Avstralijo. Saj bi šla zraven, ampak moram zaslužiti dovolj denarja za šolo in poleg tega nimata pojma o mojih genialnih idejah čez poletne počitnice.

Dovolj problemov za eno poletje bi lahko rekli! Res je, da bom imela varuško - babico, ampak z njo se da vse zmeniti ne da bi o tem starši morali kaj slišati.

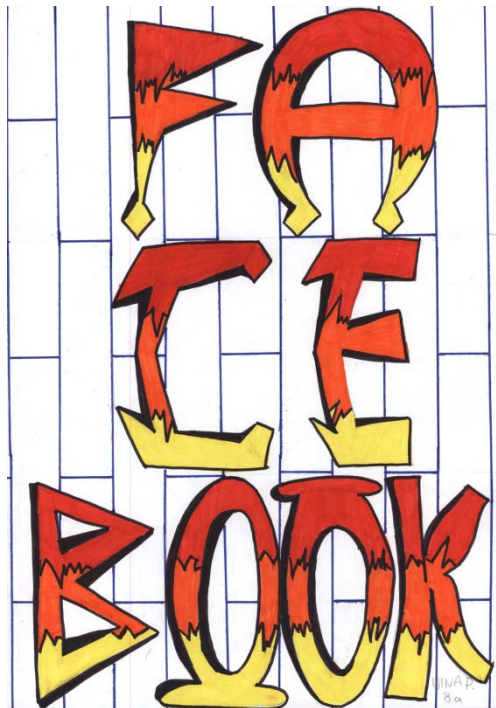
Tisti trije dnevi so minili kot bi mignil. S prijatelji smo se poslovili, jokajoč, da se še kdaj vidimo in odšli vsak svojo pot. Ja, res tragično!

Najboljša prijateljica mi je obljubila, da mi bo pri vsem pomagala. Najprej sva pobrskali po spletu. »Poglej, lahko bi delali v kakšni restavraciji kot natakarici, kaj praviš Lina?«. »Ne, tam je vse tako nagnusno in mastno. Jak, jak ...« »Kaj pa, če bi se zaposlili v kakšni trgovini...« »Ne!« Skoraj sva že obupali, ko reče ona: »Lina, poglej: - iščemo dve mladi dami, ki bi potovali v Pariz in vodili oddajo POVSOD JE LEPO. Saj to je najbolj gledana slovenska turistična oddaja! To se morava prijaviti.« »Kaj pa vem...« »Seveda greva. Prva avdicija je že naslednji teden.« In res, naslednji teden sva bili ob treh pred agencijo. Ko sva vstopili, je bila vsa ekipa navdušena nad nama. Rekli so, da čez 3 dni odpotujemo. Bili sva navdušeni. Mesec in pol, ki sem ga preživela v Franciji, je bil eden izmed zanimivejših v življenju. Lahko sva počeli karkoli sva želeli

in to na račun TV hiše. Imeli sva predsedniški apartma, svojega stražarja, prevajalca ... Bilo je kot v sanjah ... In tiste počitnice sem zaslužila dobrih 3000€.

Ko sta starša prišla domov, sta bila popolnoma šokirana nad mojim početjem med počitnicami. A kot sta obljubila, pustila sta me v šolo in ko sem končala študij, sem se preselila v New York in se tam zaposlila kot forenzik. In ne boste mi verjeli: forenzik, ki je delal z mano, ni bil nihče drug kot Alex z gimnazije. On je zdaj moj mož in življenje je tako, kot sem si ga zamislila – kot v sanjah!

Zala Vončina, 9. c

Nina Pavlič, 8. a

See we're more then friends but les than together
I know we both agree that's how it should be
But I didn't think we'd be like this forever
And I don't wanna make you more than you make me

No I can't

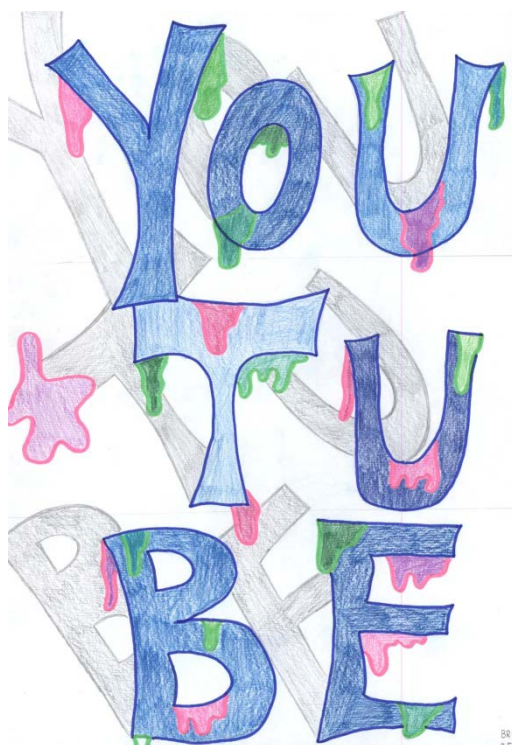
And I'm not supposet to care
And you're not supposet to care
But unfortunately I'm already there

()

I try to love him and leave
Isn't that what they want?

Try to tell my heart we don't need him
But it only works for so long
But I can't tell you in my home and kick you out of my world
But at the end of the day
Baby I'm still a girl
still a girl

Klavdija Smrtnik, 8. b

Brigita Beginc, 8. a

Claire de Lune je pesem, ki jo je napisal Paul Verlaine, ki velja za enega od začetnikov in vodjo literarnega gibanja simbolizma. Verzna muzikalnost njegovih pesmi pa je Clauda Debussy-ja inspirirala tako, da je pesem Claire de Lune uglasbil v najbolj znanem delu Suite bergamasque in je bila narejena za klavir.

Claire de Lune

Paul Verlaine (1844 – 1896)

Votre âme est un paysage choisi
Que vont charmant masques et bergamasques
Jouant du luth et dansant et quasi
Tristes sous leurs déguisements fantasques.
Tout en chantant sur le mode mineur
L'amour vainqueur et la vie opportune
Ils n'ont pas l'air de croire à leur bonheur
Et leur chanson se mêle au clair de lune,
Au calme clair de lune triste et beau,
Qui fait rêver les oiseaux dans les arbres
Et sangloter d'extase les jets d'eau,
Les grands jets d'eau sveltes parmi les marbres.

Clair de lune - Mesečina

Tvoja duša je pokrajina,
kjer čudovite našemljene in preoblečene figure
igrajo lutnjo in plešejo, skoraj
žalostne pod svojimi čudovitimi maskami.

Celo, ko pojejo z žalostnim glasom
zmagoslavne ljubezni in srečnega življenja,
ni videti, da bi verjele v svojo srečo.
Njihova pesem pa se zliva z mesečino.

Z mirno mesečino, žalostno in lepo,
ki zanese ptice na drevesih v sanje,
zaradi katere vodnjaki jočejo,
visoki vitki vodnjaki med marmornatimi postavami.

Prevod in priredba: Peter Kmecl, 9. a

Frère Jacques

Frère Jacques! Frère Jacques!
Dormez-vous? Dormez-vous?
Sonnez les matines!
Sonnez les matines!
Ding – dang – dong!
Ding – dang – dong!

Prevod:

Bratec Jaka! Bratec Jaka!
Ne spite? Ne spite?
Jutranjica zvoní!
Jutranjica zvoní!
Ding-dang-dong!
ding-dang-dong!

Pa po naše:

Mojster Jaka! Mojster Jaka!
Al že spiš? Al že spiš?
Al ne slišiš zvona?!
Al ne slišiš zvona?!
Bim-bam-bom!
Bim-bam-bom!

Jutranjica-matines
sonner-zvoniti

Žan Bohinc, 8. a

Poisson d'avril

Un poisson d'avril est une plaisanterie que l'on fait le 1er avril à ses connaissances ou à ses amis.

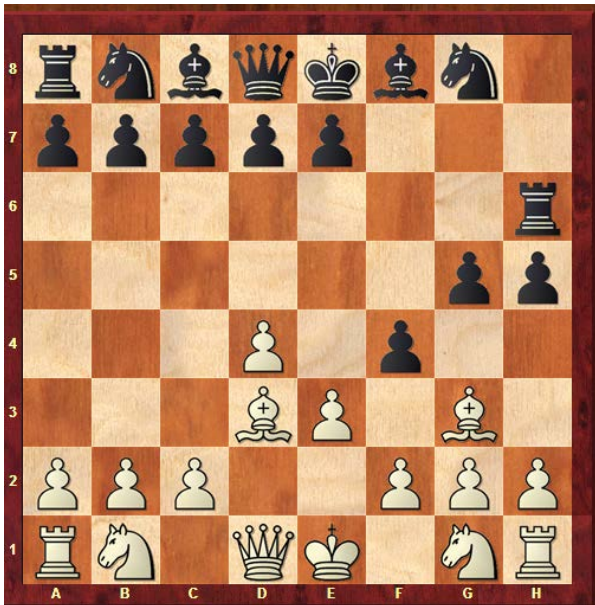
Pour les enfants, il consiste à accrocher un poisson de papier dans le dos de personnes dont on veut se gausser. »Poisson d'avril!« est aussi l'exclamation que l'on pousse une fois qu'une des plaisanteries est découverte.

Un poisson d'avril je tradicionalna francoska šala, ki izvira iz 16. stoletja in s katero se Francozi na dan norcev, prvega aprila, ponorčujejo iz svojih znancev in prijateljev.

Otroci prilepijo ribo iz papirja na hrbet osebi iz katere se hočejo ponorčevati. »Poisson d'avril!« se zakriči, ko se odkrije ribo.

Šahovski problemi

Beli da mat v dveh potezih po žrtvi dame.

Rešitve pošljite v računalnico do 25. aprila 2011. Med praviimi rešitvami bo izžreban dobitnik 500-gramske čokolade Gorenjka.

Rešitve iz prejšnje številke:

1. primer: 1. 0-0 (beli naredi malo rokado)

2. primer

Ena od rešitev, kako s skakačem skočiti na vsa polja le po enkrat.

